

## ข้อความสำคัญของการประชุมพิเศษเทศกาลขอบพระคุณ 2025

สิ่งที่จำเป็นต่อเราในวันนี้คือนิมิตที่เป็นปัจจุบัน, มาในยามฉับพลัน และมีชีวิต  
ของพระคริสต์ผู้อยู่ฝ่ายสวรรค์ซึ่งเป็นดวงดาวที่มีชีวิต

อิมมานูเอลในภาคปฏิบัติที่เป็นจริงคือพระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้  
อันเป็นการสถิตอยู่ของพระเจ้าตรีเอกภาพที่สำเร็จสุดยอดผู้อยู่ในวิญญาณของเรา;  
การสถิตอยู่ของพระองค์นั้นอยู่กับเราเสมอในวิญญาณของเรา ไม่เพียงแต่ทุกวัน แต่ทุกเวลาด้วย

การเปิดเผยที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์นั้นอยู่ใน มธ.28:19:  
“เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไปนำชนทุกชาติมาเป็นสาวก  
ให้พวกเขาได้รับบัพติศมาเข้าสู่พระนามแห่งพระบิดาและพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ในจักรวาลนี้มีหลักการที่ยิ่งใหญ่อยู่สองอย่าง — อำนาจของพระเจ้าและการเป็นกบฏของซาตาน;  
ความขัดแย้งเพียงหนึ่งเดียวระหว่างพระเจ้ากับซาตานนั้นเป็นเรื่องของอำนาจ

โครงร่างข่าวสารสำหรับ  
การประชุมผสมผสานเทศกาลขอบพระคุณ  
27-30 พฤศจิกายน 2025

หัวข้อหลัก: พระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งที่ได้เปิดเผยไว้ในมัดธาย

ตอนที่ 1

นิมิตที่เป็นปัจจุบัน, มาในยามลับพลับ และมีชีวิต  
ของพระคริสต์ผู้อยู่ฝ่ายสวรรค์ซึ่งเป็นดวงดาวที่มีชีวิต

ข้อพระคัมภีร์: มธ.2:1-12; อถ.24:17; ยน.1:14-19; ดนอ.12:3;

วว.1:16, 20; 2:1, 28; 3:1; 22:16; 21ปด.1:19; ยน.22:17; ยด.12-13

I. หลังจากที่พระเยซูทรงบังเกิดที่เบธเลเฮม พวกโหราจารย์จากทางตะวันออกก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็มและถามว่า “พระองค์ผู้  
ที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ชาวยูดาอยู่ที่ไหน? เพราะว่าเราได้เห็นดาวของพระองค์ปรากฏขึ้น จึงได้มานมัสการพระองค์”  
(มธ.2:2); นี่คือการสำเร็จเป็นจริงของอาถุโม 24:17 ซึ่งกล่าวว่า “ดาวดวงหนึ่งจะออกมาจากยาโคบ”; ดาวดวงนี้ชี้ถึงพระ  
คริสต์:

1. โหราจารย์ไม่ได้กล่าวว่า “เราเห็นดาว **ดวงหนึ่ง**” หรือ “เราเห็นดาว **ดวงนั้น**” แต่กล่าวว่า “เราเห็นดาว **ของ  
พระองค์**”; ดาวดวงนี้คือพระคริสต์ผู้อยู่ฝ่ายสวรรค์.
2. ดาวดวงที่กล่าวไว้ในมัดธาย 2:2 ถูกสำแดงให้ผู้รอบรู้เหล่านั้นเห็น แต่กลับไม่ได้ปรากฏต่อใครในท่ามกลางพลไพร่ชาว  
อิสราเอลเลย; ขณะที่ชาวียามีพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงพระคริสต์และรู้ว่าพระองค์จะทรงมาบังเกิดที่ไหน (ข้อ 4-6)  
โหราจารย์กลับเป็นผู้มองเห็นดวงดาวของพระคริสต์.
3. ชาวียมีความรู้ตามตัวอักษรว่าพระคริสต์จะทรงมาบังเกิดที่ใด (มธ.5:2) แต่ผู้รอบรู้เหล่านั้นที่มาจากทางตะวันออก  
ได้รับนิมิตที่มีชีวิตเกี่ยวกับพระองค์; ในที่สุดดาวดวงนี้ก็นำหน้าพวกเขาไปยังสถานที่ซึ่งพระคริสต์อยู่ (มธ.2:1-12).
4. พระคริสต์ทรงเป็นดวงตะวันแท้จริง (มธ.4:2) แต่ถ้าจะพูดอย่างเคร่งครัดแล้ว ในยุคที่เป็นเหมือนเวลากลางคืนนี้  
พระองค์ไม่ทรงปรากฏในฐานะที่เป็นดวงตะวัน แต่พระองค์ทรงฉายส่องในฐานะที่เป็นดวงดาว (วว.2:28); ดาวดวงย่อม  
ฉายส่องในเวลากลางคืน แต่ดวงดาวก็บ่งบอกว่าเวลากลางวันกำลังจะมาถึง (รม.13:11-14).
5. ในเวลาที่พระคริสต์เสด็จมาครั้งแรก พระองค์ทรงปรากฏอย่างเปิดเผยในฐานะดวงดาว แต่ในเวลาที่พระองค์เสด็จมา  
เป็นครั้งที่สอง พระองค์จะทรงเป็นดาวประจักษ์ (วว.2:28; 22:16) แก่เหล่าผู้มิชชั่นของพระองค์ที่เฝ้าระวังต่อการ  
เสด็จมาของพระองค์; จากนั้นพระคริสต์จึงจะปรากฏต่อคนอื่นๆ ในฐานะดวงตะวันในภายหลัง (มธ.4:2; เทียบ มธ.  
13:43).

II. มัดธาย 2:1-12 เปิดเผยว่า การค้นหาพระคริสต์นั้นเป็นเรื่องที่มีชีวิต ไม่ใช่แค่การมีความรู้ในเชิงหลักธรรมตามพระ  
คัมภีร์:

1. ดาวดวงนั้นปรากฏในที่ห่างไกลจากพระวิหารในแผ่นดินบริสุทธิ์, ห่างไกลจากศูนย์กลางแห่งศาสนายูดา, ห่างไกลจาก  
เหล่าปุโรหิต, ธรรมจารย์ พวกฟาริซาย และคนทั้งปวงที่เคร่งศาสนา; แต่ในดินแดนของพวกต่างชาติกลับมีดาวดวง  
หนึ่งที่ได้สำแดงเรื่องบางอย่างเกี่ยวกับพระคริสต์.
2. การมีแค่พระคัมภีร์ถือไว้ในมือของเราและอ่านมิคา 5:2 ซึ่งกล่าวว่าพระคริสต์จะทรงบังเกิดที่เบธเลเฮมเท่านั้นย่อมไม่  
ได้ผล; แม้เราจะมีพระคัมภีร์ แต่ก็ไม่ว่าเราจะมีความรู้เกี่ยวกับพระคริสต์.
3. ดาวดวงคือการเปิดเผยที่มีชีวิต คือนิมิตที่มีชีวิต ไม่ใช่ความรู้ในเชิงหลักธรรมตามพระคัมภีร์ที่เก่าแก่และตายแล้ว

ไม่ใช่ความรู้ที่ตายแล้วซึ่งมีต่อมีคา 5:2; สิ่งที่เป็นต่อเราในวันนี้ไม่ใช่แค่ความรู้ตามพระคัมภีร์ แต่เป็นนิมิตฝ่ายสวรรค์, นิมิตที่เป็นปัจจุบันและมาในยามฉับพลัน, นิมิตที่มีชีวิต นิมิตที่ทัศนคติฝ่ายมนุษย์ไม่เคยสอนกัน.

4. แม้เราจะมีความรู้ตามพระคัมภีร์ เรายังคงต้องมีดวงดาวที่มาในยามฉับพลัน, เป็นปัจจุบัน, มีชีวิต เพื่อจะนำเราไปยังถนนและเรือนที่พระเยซูอยู่.
5. หลังจากที่รับนิมิตที่มีชีวิตแล้ว โหราจารย์ก็ถูกทัศนคติฝ่ายมนุษย์ของตนชักนำไปผิดทางจึงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมืองหลวงของชนชาติยิว โดยที่หักไปว่ากษัตริย์น่าจะอยู่ที่นั่น; การที่พวกเขาถูกนำไปผิดทางได้เป็นเหตุให้เด็กผู้ชายถูกฆ่าตายไปเป็นจำนวนมาก — มธ.2:16.
6. เมื่อพวกเขาไปถึงกรุงเยรูซาเล็มและสอบถามว่ากษัตริย์ของชาวยิวทรงมาบังเกิดที่ใด พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็สะดุ้งกลัว ทัวทั้งกรุงเยรูซาเล็มก็เหมือนกับท่านด้วย” — ข้อ 3:
  - (1) เมื่อได้ยินข่าวนี้ พวกเขาควรชื่นชมยินดี แต่เขาเหล่านั้นกลับวุ่นวายใจ; สาเหตุที่ไม่มีอื่นใด นอกจากที่เขาไม่ได้แสวงหาพระผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง — เทียบ สภ.4:23.
  - (2) ถ้าคนใดเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ไม่ได้รับผลพวงใด ๆ จากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นความรักที่อยู่ในอารมณ์ทางภายในของเขาเลย เขาก็ไม่คู่ควรที่จะถูกเรียกว่าคริสเตียนแล้ว — 2ทธ.4:8; มก.12:30; 1กธ.2:9
  - (3) คริสเตียนที่คาดหวังให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหรือคาดหวังที่จะถูกรับขึ้นไปควรเอาเรื่องนี้มาเป็นคำเตือน — 2ทธ.4:8; ตต.2:13; วว.2:28; 22:20; มธ.24:40-44; 25:8-13.
7. หลังจากที่โหราจารย์ได้รับการแก้ไขจากพระคัมภีร์แล้ว (มธ.2:4-6) พวกเขา ก็ไปยังเบธเลเฮม (ข้อ 8-9) และดวงดาวก็ปรากฏแก่เขาอีกครั้งหนึ่งและได้นำเขาไปยังสถานที่ซึ่งพระคริสต์อยู่ “เมื่อพวกเขาได้เห็นดาวนั้นแล้วก็มีความปีติยินดีมาก” (ข้อ 10).
  - (1) เมื่อโหราจารย์ได้รับการแก้ไขจากพระคัมภีร์และกลับคืนสู่เส้นทางที่ถูกต้องแล้ว ดวงดาวก็ได้ปรากฏต่อพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง; นิมิตที่มีชีวิตย่อมควบคู่ไปกับพระคัมภีร์เสมอ.
  - (2) พวกปุโรหิตคือผู้ที่คอยสอนกฎบัญญัติแก่คนทั้งปวง (มลค.2:7) ส่วนธรรมาจารย์คือผู้ที่รู้พระคัมภีร์ (อษร.7:6); ทั้งพวกปุโรหิตและธรรมาจารย์ต่างก็มีความรู้เกี่ยวกับการบังเกิดของพระคริสต์ (มธ.2:5-6) แต่คนเหล่านี้ไม่เหมือนกับพวกโหราจารย์จากทางตะวันออก เพราะพวกเขาไม่เห็นนิมิตและไม่มีใจที่แสวงหาพระคริสต์.
  - (3) ไม่ว่าเราจะ “สอดคล้องกับพระคัมภีร์” ลักแค่ไหน ถ้าเราสูญเสียการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไป เรายังผิดถนัด; หนทางแห่งพันธสัญญาใหม่ในการเสาะหาและติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการคงอยู่ในการสถิตอยู่ที่ซอห์นของพระองค์เสมอ — ยส.5:39-40; ยชย.45:15; อชด.33:11, 14; เทียบ 2กธ.5:16.
  - (4) การสะสมความรู้ตามพระคัมภีร์นั้นเป็นเรื่องง่าย แต่ถ้าเราอยากมีการนำพาที่มีชีวิต เราต้องมีชีวิตเป็นอยู่ในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า; เราต้องเป็นหนึ่งกับพระองค์ — มธ.2:10-14.
  - (5) โหราจารย์ได้เห็นพระคริสต์และพวกเขาก็มีสการพระองค์; จากนั้นพวกเขาก็ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าในความฝันว่าไม่ควรกลับไปหาเฮโรด ดังนั้นพวกเขาก็จึงกลับไปยังประเทศของตน “ทางอื่น” (ข้อ 12); ทันทีที่เราได้เห็นพระคริสต์แล้ว เราจะไม่เลือกทางเดิม ซึ่งเป็นหนทางแห่งศาสนาที่แยกจากพระคริสต์อีก แต่เราจะเลือกอีกทางหนึ่งเสมอ.

### III. เหล่าผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์เป็นหมู่ดาวที่ส่องแสงและมีชีวิต คือคนเหล่านั้นที่ติดตามพระคริสต์ผู้เป็นดวงดาวที่ส่องแสงและมีชีวิตเพื่อจะเป็นสำเนาของพระองค์ — ดนอ.12:3; เทียบ ยนช.22:17:

1. หมู่ดาวที่มีชีวิตย่อมติดตามนิมิตฝ่ายสวรรค์, ที่มีชีวิต, เป็นปัจจุบัน และมาในยามฉับพลันของพระคริสต์ผู้เป็นศูนย์กลางและการแพร่หลายแห่งแผนการบริหารของพระเจ้า — กจ.26:16-18; กซ.1:17ข, 18ข.

2. หมู่ดาวที่มีชีวิตคือคนเหล่านั้นที่อวยพรแก่พลไพร่ของพระเจ้า; เรายังสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับพลไพร่ของพระเจ้าและยังกล่าวถึงพวกเขาในทางที่ดีโดยความเชื่อ เราก็นั่งวางตัวเองไว้ภายใต้พระพรของพระเจ้า — อถฐ.24:9; ยนช.12:2-3; 22:17.
3. หมู่ดาวที่มีชีวิตย่อมใส่ใจต่อถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่อยู่ในพระคัมภีร์ดุจ “ตะเกียงที่ส่องแสงอยู่ในที่มืด” เพื่อพระคริสต์ผู้เป็นดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของเขาทุก ๆ วัน; ถ้าเราใส่ใจต่อถ้อยคำที่อยู่ในพระคัมภีร์ เราจะมีพระองค์ผุดขึ้นในใจของเราเพื่อส่องแสงในความมืดแห่งการทรยศที่อยู่รอบตัวเราในวันนี้ ก่อนที่พระองค์จะทรงมาปรากฏจริงในฐานะดาวประจำรุ่ง — 2ปต.1:19; ยส.6:63; วว.2:28; 22:16; 2ทธ.4:8:
  - (1) ในหลักการของดาวประจำรุ่งนั้น คริสเตียนควรตื่นแต่เช้าเพราะยามเช้าเป็นเวลาที่ที่ดีที่สุดในการพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้า (เพื่อสามัคคีธรรมกับพระเจ้า, เพื่อสรรเสริญและร้องเพลง, เพื่อนำพระคัมภีร์มาอ่านอธิษฐานไปพร้อมกับเนื้อหาในการปฏิบัตินั้น และเพื่ออธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า) — พพร.7:12; บพส.5:1-3; 57:8-9; 59:16-17; 63:1-8; 90:14; 92:1-2; 108:2-3; 143:8; อชด.16:21.
  - (2) พระองค์จะมอบตัวของพระองค์เป็นดาวประจำรุ่งให้อย่างลับ ๆ แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์ ทั้งยังเฝ้าระวังและรอคอยพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้สัมผัสความสดใหม่แห่งการสถิตอยู่ของพระองค์ในเวลาที่พระองค์เสด็จกลับมา หลังจากที่ไม่วางอยู่ด้วยเป็นเวลานาน — 1ธ.5:6; วว.2:28; 3:2-3; 16:15.
4. หมู่ดาวที่มีชีวิตย่อมรับสุขและถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณที่เพิ่มกำลังเจ็ดเท่าเพื่อทำให้พวกเขามีชีวิตชีวาอย่างเข้มแข็งและส่องแสงอย่างแรงกล้า เพื่อการก่อสร้างของพระเจ้า — วว.3:1; 4:5; 5:6.
5. หมู่ดาวที่มีชีวิตคือเหล่าทูตของคริสตจักรทั้งหลาย ซึ่งก็คือเหล่าผู้ที่รับสุขและมีประสบการณ์ต่อพระคริสต์ผู้เป็นพระวิญญาณในฐานะทูตผู้ส่งสารของพระเจ้าและในฐานะข่าวสารที่สดใหม่จากพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะสามารถแจกจ่ายพระคริสต์ที่สดใหม่และเป็นปัจจุบันเข้าสู่พลไพร่ของพระเจ้าเพื่อพยานของพระเยซู — 1:16, 20; 2:1; มลค.3:1-3.
6. หมู่ดาวที่มีชีวิตย่อม “ตั้งนิมิตใหญ่ในใจ” และ “เสาะหาการใหญ่ในใจ”; เขาเหล่านี้คือคนรักของพระเจ้าซึ่งเป็นเหมือน “ดวงดาว...จากวงโคจรของมัน” เพื่อจะร่วมกับพระเจ้าในการสู้รบกับศัตรูของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้ “เป็นเหมือนดวงตะวันผุดขึ้นมีแสงรัศมีแรงกล้า” และเป็นผู้ที่ “ส่องสว่างอยู่ในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเขาดุจดวงอาทิตย์” — วนฉ.5:15-16, 20, 31; ดนอ.11:32; มธ.13:43.
7. หมู่ดาวที่มีชีวิตคือเหล่าผู้ที่ยำเกรงพระยะโฮวาและฟังพระสุรเสียงขององค์ผู้รับใช้ของพระองค์ โดยเชื่อฟังในพระยะโฮวาเพื่อพวกเขาจะได้มีความสว่างในยามที่ต้องเดินอยู่ในความมืด — ยชย.50:10-11; บพส.139:7-12, 23-24:
  - (1) ผู้ที่ก่อความสว่างไว้สำหรับตนเองและเดินไปในความสว่างที่เขาสร้างขึ้นเองแทนที่จะเดินในความสว่างของพระเจ้าย่อมต้องทนทุกข์ทรมาน — ยชย.50:11.
  - (2) เรื่องนี้ควรเป็นคำเตือนต่อเราเพื่อเราจะได้เดินอยู่ในความสว่างที่พระเจ้าประทานให้ ไม่ใช่ความสว่างที่เราก่อไว้สำหรับตนเอง; “มาเถิด ให้เราดำเนินอยู่ในความสว่างของพระยะโฮวา” — 2:5.
8. หมู่ดาวที่มีชีวิตมีแบบเล็งโดยดวงดาวที่ถูกก่อตั้งขึ้นมาในวันที่สี่แห่งการฟื้นฟูสภาพของพระเจ้าพร้อมด้วยการเนรมิตสร้างที่ก้าวไปอีกขั้นหนึ่งของพระองค์ ซึ่งดวงดาวเหล่านี้ทำการปกครองโดยการฉายส่อง; ที่ไหนมีการฉายส่อง ที่นั่นก็มีการปกครองเพื่อการเติบโตในชีวิต — ยนช.1:14-19:
  - (1) การฉายส่องขององค์พระเยซูเจ้าบนภูเขาแห่งการเปลี่ยนรูปลักษณะก็คือการมาถึงของอาณาจักรในฤทธิ์เดช; จริง ๆ แล้วการฉายส่องนี้ก็คือการสถิตอยู่ทำการปกครองของพระเจ้าตรีเอกภาพ — มธ.17:1-8; มก.9:1-8.
  - (2) อาณาจักรของพระเจ้าซึ่งเป็นการปกครองของพระเจ้า การครอบครองของพระเจ้า พร้อมด้วยพระพรและการรับสุขทั้งปวงแห่งอาณาจักรนี้ ก็คือการฉายส่องขององค์พระเยซูเจ้า และอาณาจักรก็คือการแผ่ขยายขององค์พระ

เยซูเจ้าโดยการฉายส่องแก่เรา.

- (3) อาณาจักรคือการฉายส่องแห่งความเที่ยงแท้ขององค์พระเยซูเจ้า; ทุกครั้งที่พระองค์ทรงฉายส่องแก่เราและเราอยู่ภายใต้การฉายส่องนั้น เราก็กว้างอยู่ในอาณาจักรภายใต้การปกครองและการครอบครองของพระเจ้าที่อยู่ภายในเราเพื่อการเติบโตแห่งชีวิตของเรา.

### วันเสาร์

9. ในด้านลบ บางคนก็เป็น “ดาวที่เร่ร่อนไป” — ยด.12-13:
  - (1) อุปมาที่ว่าด้วยดาวที่เร่ร่อนบ่งชี้ว่าอาจารย์ที่หันเหไปมาหรือผู้ทรยศนี้ไม่ได้ยืนหยัดมั่นคงในหลักความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงแห่งการเปิดเผยฝ่ายสวรรค์ แต่เร่ร่อนไปในท่ามกลางพลไพร่ที่เป็นเหมือนดวงดาวของพระเจ้า.
  - (2) ในวันนี้ผู้ทรยศที่หันเหไปมาเป็นดาวที่เร่ร่อนไป แต่ในวันหน้าพวกเขาจะถูกจองจำอยู่ในความมืดมนที่หนาทึบซึ่งเก็บไว้สำหรับพวกเขาชั่วนิรันดร์.
  - (3) ใครก็ตามที่ไม่ได้สอนว่าคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายไม่ใช่เป้าหมายแห่งแผนการบริหารของพระเจ้า แต่เป็นเพียงกระบวนการที่จะบรรลุถึงความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์อันเป็นเป้าหมาย คนเช่นนั้นย่อมไม่สอดคล้องกับความต้องการแห่งการปฏิบัติของพระเจ้าในยุคปัจจุบันนี้; ใครก็ตามที่กีดกันเราออกจากการผสมผสานของคริสตจักรทั้งหลายเพื่อความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ คนเช่นนั้นก็คือดวงดาวที่เร่ร่อน; ดวงดาวที่แท้จริงคือผู้ทำให้คนเป็นอันมากหันมาสู่ความชอบธรรม คือผู้ที่ไม่นำผู้อื่นให้หลงไป แต่หันเขาเหล่านั้นกลับมาสู่ทางที่ถูกต้อง.
  - (4) วันนี้ทั้งดวงดาวที่มีชีวิตและหมู่ดาวที่มีชีวิตล้วนอยู่ไม่ไกลจากเราเลย — คนเหล่านี้ก็อยู่ในและอยู่ร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย ซึ่งเป็นการสำแดงในภาคปฏิบัติที่เป็นจริงแห่งพระกายของพระคริสต์ (วว.1:11, 20); ท่ามกลางคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายมีบางคนที่เป็นดาวที่มีชีวิต; เราแค่ไปติดต่อกับคนเหล่านี้และอยู่ด้วยกันกับพวกเขาก็ใช้ได้แล้ว; พวกเขาจะนำเราไปยังสถานที่ซึ่งพระเยซูอยู่.
10. ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดเมตตาต่อเราเพื่อเราจะถูกรักษาให้อยู่บนหนทางที่ถูกต้องเพื่อจะได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้า, เพื่อนมัสการพระองค์ และถวายความรักของเราแด่พระองค์; ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดทำให้เราทุกคนเป็นเหมือนโหราจารย์ที่ติดตามดวงดาวที่มีชีวิตไปเสาะหาพระคริสต์และมีการค้นพบใหม่ๆ เกี่ยวกับพระคริสต์ เพื่อจะกลายเป็นสำเนาของพระองค์ในฐานะหมู่ดาวที่มีชีวิต — เทียบ อฟ.5:8-9; ยรม.15:16ก.

## อวยพระพรแก่พลไพร่ของพระเจ้าเพื่อจะได้รับพระพรของพระเจ้า

“เราจะอวยพรแก่คนที่อวยพรให้เจ้า เราจะสาปแช่งคนที่แช่งเจ้า” — ยนช.12:3ก

“ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำสาปแช่ง” — อถฐ.24:9ข

CWWL, 1978, vol. 1, “Fellowship with the Serving Ones, Volume One,” p. 203:

ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า การวิพากษ์วิจารณ์การประชุมต่าง ๆ คือสิ่งที่ชั่วร้ายและไม่สะอาด. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตรัสแก่ท่านว่า “นี่เป็นกายของเรา. เจ้าเป็นใคร? ใครให้สิทธิ์แก่เจ้ามาตั้งมาตรฐานสำหรับการประชุมของคริสตจักรของเรา?” ท่านที่ที่ท่านพูดถึงการประชุมในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ท่านก็ทำลายความเป็นหนึ่ง. สมมติว่าคนอื่นไม่ชอบการประชุมที่ดีในแบบที่ท่านคิด ท่านจะว่าอย่างไร? ข้าพเจ้าอาจไม่ชอบการประชุม แต่ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าพูดอะไรแม้แต่คำเดียวเพราะข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องนี้จะ เป็นเหตุให้เกิดการแตกแยก.... ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะพูดได้ว่าข้าพเจ้าไม่ชอบการประชุม? ขอให้การฉายส่องที่เปี่ยมพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาถึงเราและมาถึงพี่น้องที่รักอีกมากมาย.

บทเรียนชีวิตเอ็กโซโด ตอนที่ 7, หน้า 78-80:

มีบางสิ่งเกิดขึ้นในการประชุมอธิษฐานที่เชียงใหม่ในช่วงต้นทศวรรษ 1940 ซึ่งได้ช่วยให้ข้าพเจ้ามองดูพลไพร่ของพระเจ้าอย่าง ที่พระองค์ทรงเห็นพวกเขา. ในการประชุมนั้นมีพี่น้องหญิงซึ่งเป็นผู้ร่วมงานที่มีประสบการณ์อยู่คนหนึ่ง. เธอรู้สึกลำบากใจกับ สภาพการณ์ที่ต่ำต้อยของคริสตจักร จึงร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อคริสตจักร. ขณะที่เธออธิษฐาน เธอก็ทอดถอนใจและ คร่ำครวญไปด้วยเพราะสภาพการณ์ที่ย่ำแย่ของคริสตจักร. เมื่อเธออธิษฐานจบ พี่น้องนั้นก็เปล่งเสียงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอบพระคุณพระองค์ที่คริสตจักรไม่เคยอ่อนแอหรือต่ำต้อย มีแต่สูงส่งอยู่เสมอ. ที่ประชุมทั้งหมดก็ตกตะลึง. จากนั้น พี่น้องนี้ก็ช่วยให้พวกเราเข้าใจถึงความหมายที่อยู่ในคำพยากรณ์ของบิละอามซึ่งกล่าวถึงบุตรหลานชาวอิสราเอล. บิละอามได้รับการจ้างวานจากบาลาคให้มาสาปแช่งบุตรหลานชาวอิสราเอล. แต่แทนที่จะสาปแช่งพลไพร่ของพระเจ้า บิละอามกลับอวยพรพวกเขา. บิละอามกล่าวแทนพระเจ้าว่า “พระองค์ไม่ทอดพระเนตรความบาปชั่วในยาโคบ และไม่ทรงเห็นความวิบัติในอิสราเอล” (อถฐ.23:21). นอกจากนี้ใน 24:5 บิละอามยังกล่าวว่า “ยาโคบเอ๋ย กระโหลกของท่านช่างงามเหลือเกิน อิสราเอลเอ๋ย พลัปปลาของท่านถึงงาม!” ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงว่า พระเจ้าไม่ทรงเห็นความบาปชั่วหรือความวิบัติในอิสราเอล เห็นแต่ความดี, ความโลภ, และความสวยงามเท่านั้น. เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรคริสตจักรในวันนี้ก็เหมือนกัน.

อย่าได้กล่าวว่าคริสตจักรต่ำต้อยหรือมีแต่ความตาย. ท่านยังพูดอย่างนี้ ก็ยิ่งทำให้ตัวเองอยู่ภายใต้การสาปแช่ง. แต่ถ้าท่าน สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะการดำเนินชีวิตคริสตจักรและพูดถึงคริสตจักรในทางที่ดี ก็จะทำให้ตัวท่านอยู่ภายใต้พระพร ของพระเจ้า. ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ข้าพเจ้าอยู่ในการดำเนินชีวิตคริสตจักร ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคนที่พูดด้านลบเกี่ยวกับ คริสตจักรแล้วได้อยู่ภายใต้พระพรของพระเจ้าเลยแม้แต่คนเดียว. ตรงกันข้าม ทุกคนที่พูดว่าคริสตจักรย่ำแย่, ต่ำต้อย, หรือมี แต่ความตาย ล้วนตกอยู่ภายใต้การสาปแช่ง. คนที่พูดถึงคริสตจักรในด้านบวก ประกาศว่าคริสตจักรน่ารัก คริสตจักรเป็นบ้าน ของพระเจ้า คนเช่นนี้จึงจะได้รับพระพร. เรื่องนี้ไม่ได้เป็นเพียงหลักธรรม แต่เป็นพยานที่สามารถยืนยันได้จากประสบการณ์ของ วิสุทธิชนมากมาย.

บางครั้งเมื่อข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังต่อคริสตจักรและไม่ได้คิดถึงคริสตจักรในด้านบวก องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงตักเตือนอยู่ภายในให้ ข้าพเจ้าระวัง. ข้าพเจ้าก็ทูลขอให้พระองค์ทรงชำระข้าพเจ้าท่านที่ และเริ่มประกาศว่าคริสตจักรช่างดีเลิศ. แม้คริสตจักรอาจสร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังรักคริสตจักร. ข้าพเจ้ายังพูดในด้านบวกเช่นนี้ ก็ยังอยู่ภายใต้พระพรของพระเจ้า.

ระหว่างสิ่งที่ท่านพูดถึงคริสตจักรกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ถ้อยคำของใครถูกต้อง? ในโลกนี้มันตรรกะ ถ้อยคำขององค์พระผู้ เป็นเจ้าจะถูกยืนยันว่าถูกต้อง เพราะคริสตจักรที่อยู่ในโลกนี้มันตรรกะจะเลอเลิศ, มีสง่าราศี, และเหนือล้ำ. ทุกเรื่องที่ดีตรรกะกล่าวหา คริสตจักรล้วนแต่เป็นคำมุสาทั้งสิ้น. การกล่าวว่าคริสตจักรย่ำแย่หรือมีแต่ความตายคือการเอ่ยคำมุสาของมาร. สภาพการณ์ทาง ภายนอกของคริสตจักรนั้นเป็นของปลอม. การกล่าวว่าคริสตจักรเย็นชา, มีแต่ความตาย, หรือต่ำต้อยก็เป็นคำมุสา. คริสตจักร

นั้นถูกยกชูให้สูงส่งและมีชีวิตชีวา. ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งต่อคำพูดที่หนักแน่นของพี่น้องนี้เกี่ยวกับคำพยากรณ์ของบีละอาม. ถ้อยคำนั้นได้เปลี่ยนทัศนคติของข้าพเจ้าที่มีต่อสภาพการณ์ในปัจจุบันของคริสตจักรไปอย่างสิ้นเชิง. เมื่อข้าพเจ้าได้รับถ้อยคำนั้นแล้ว ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็มองเห็นคริสตจักรด้วยความสว่างที่แตกต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิง.

อย่าเห็นอะไรลึกไปกว่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็น. ตามคำพูดของบีละอามในอาถุโม องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงเห็นความบาปชั่วในยาโคบ. ถ้าอย่างนั้นท่านไปเห็นได้อย่างไร? ท่านมีสติปัญญามากกว่าหรือมองเห็นได้มากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ? พระคัมภีร์ประกาศว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงเห็นความวิบัติในอิสราเอล แต่ท่านกลับอ้างว่าท่านเห็นความวิบัติในคริสตจักร. ท่านจะเลือกเชื่อฝ่ายไหน เชื่อสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือสายตาของท่านเอง? ถ้าเราอยู่ฝ่ายเดียวกับการประเมินค่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามีต่อคริสตจักร เราจะถูกปกป้องไม่ให้ร่วงหล่นจากพระพรไปสู่การสาปแช่ง. ขอให้เราทุกคนระวังให้ดีว่าจะปฏิบัติต่อคริสตจักรอย่างไร.

## ตอนที่ 2

### พระคริสต์ในฐานะที่เป็นแพทย์และเจ้าบ่าว

ข้อพระคัมภีร์: มธ.9:10-13, 15; วา.19:7-9

#### I. กิตติคุณมัตถายเปิดเผยว่าพระคริสต์ทรงเป็นปฏิปักษ์กับศาสนา และเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับพระคริสต์ก็อยู่นอกศาสนา:

1. การบังเกิดของพระคริสต์, การเสาะหาพระคริสต์, การแนะนำพระคริสต์ และการติดตามพระคริสต์ล้วนอยู่นอกศาสนาทั้งสิ้น — 1:18-23; 2:1-12; 3:1-12; 4:12-22.
2. ความคิดใดๆ ที่คิดจะทำการอัศจรรย์ในศาสนาล้วนเป็นการล่อลวงของมารทั้งสิ้น — ข้อ 5-7.
3. ในฐานะแพทย์และเจ้าบ่าว พระคริสต์ทรงเป็นปฏิปักษ์กับศาสนา — 9:12, 15.
4. องค์พระเยซูเจ้าไม่ทรงคำนึงถึงประเพณีในศาสนา แต่ทรงคำนึงถึงความเที่ยงแท้ที่อยู่ภายใน — 15:1-20.

#### II. มัตถาย 9:10-13 บ่งชี้ว่าเราจะมีประสบการณ์และรับสุขพระคริสต์ในฐานะที่เป็นแพทย์:

1. ในการร้องเรียกผู้คนให้ติดตามพระองค์เพื่ออาณาจักรนั้น องค์พระเยซูเจ้าทรงทำการปฏิบัติในฐานะแพทย์ ไม่ใช่ผู้พิพากษา.
2. การพิพากษาของผู้พิพากษานั้นเป็นไปตามความชอบธรรม ขณะที่การเยียวยาของแพทย์นั้นเป็นไปตามพระเมตตาและพระคุณ.
3. พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำการปฏิบัติในฐานะแพทย์เพื่อเยียวยารักษา, ฟืนฟู, ชูชีพ และช่วยเราให้รอด เพื่อเราจะถูกก่อรูปใหม่ให้เป็นพลเมืองใหม่ฝ่ายสวรรค์ของพระองค์ เป็นผู้ที่ให้พระองค์ใช้มาก่อตั้งอาณาจักรฝ่ายสวรรค์ของพระองค์บนแผ่นดินโลกที่เสื่อมเสียนี้ได้.
4. “แต่จงไปค้นคว้าความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ ความเมตตาไม่ใช่ เครื่องบูชา’” — ข้อ 13.
  - (1) องค์พระเยซูเจ้าทรงเยียวยารักษาความเจ็บป่วยฝ่ายวิญญาณของเรา ซึ่งก็คือความเจ็บป่วยแห่งความบาป.
  - (2) สิ่งที่อยู่ระหว่างความบาปและความตายคือความเจ็บป่วย, โรคภัย และความเจ็บไข้ยาวนานชนิด.
  - (3) องค์พระเยซูเจ้าทรงอภัยความบาปของเราและทรงเยียวยารักษาเราในทุกด้าน.
  - (4) ในฐานะที่เป็นคนบาป เราป่วยอย่างสิ้นเชิง เพราะเราป่วยทั้งฝ่ายกาย, ฝ่ายวิญญาณ, ฝ่ายศีลธรรม และฝ่ายจิตใจ แต่พระเยซูซึ่งเป็นทั้งผู้ให้อภัยและแพทย์ทรงสามารถเยียวยารักษาความป่วยไข้ทั้งปวงของเราได้.
  - (5) ในฐานะแพทย์ของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเยียวยารักษาเราในวิญญาณและในจิตของเราเป็นสำคัญ ไม่ใช่ในร่างกายของเรา.
  - (6) แม้องค์พระผู้เป็นเจ้าอาจเยียวยารักษาหรือไม่เยียวยารักษาเราในร่างกายของเรา แต่พระองค์ก็ทรงพร้อมที่จะเยียวยารักษาเราเสมอในทุกส่วนของวิญญาณและจิตของเรา.
  - (7) การเยียวยารักษาขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นแพทย์ของเรานั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณเป็นสำคัญ ไม่ใช่เรื่องทางกายภาพ; พระองค์เป็นผู้ทรงเยียวยารักษาความป่วยไข้ฝ่ายวิญญาณของเรา.
5. ประสบการณ์ของเปาโลในช่วงท้ายแห่งการปฏิบัติของเขา ได้ช่วยเหลือเราให้มีความชื่นชมที่ถูกต้องต่อพระคริสต์ในฐานะแพทย์ของผู้เชื่อทั้งหลาย:
  - (1) ใน 2 โทมัส 4:20x เปาโลกล่าวว่า “โตรฟีโมยังป่วยอยู่ ข้าพเจ้าจึงได้ละเขาไว้ที่เมืองมีเลโต.”
  - (2) อัครทูตเปาโลละคนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับเขาให้อยู่ในความป่วยไข้ โดยไม่ได้อธิษฐานเพื่อทำการเยียวยารักษาเขา.
  - (3) เปาโลไม่ได้ใช้ของประทานแห่งการรักษาโรคของเขา (กจ.19:11-12) ในการรักษาโรคกระเพาะของติโมธี แต่เปาโลได้ชี้แนะให้เขาใช้วิธีธรรมชาติการรักษา (1ทธ.5:23).
  - (4) เปาโลหนุนใจให้ติโมธีดื่มเหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย ทั้งยังละโตรฟีโมไว้ที่เมืองมีเลโต.
  - (5) เปาโลดูแลเหล่าผู้ร่วมงานของเขาด้วยแนวทางที่เป็นมนุษย์อย่างยิ่ง.
  - (6) สาเหตุที่เปาโลคำนึงถึงพวกเขาด้วยแนวทางเช่นนี้ก็เพราะว่า ในเวลาที่หนทุกขนั้น เปาโลและเหล่าผู้ร่วมงานของเขาอยู่ภายใต้การควบคุมสั่งสอนของชีวิตทางภายใน ไม่ได้อยู่ภายใต้ฤทธิ์เดชแห่งของประทานทางภายนอก.
  - (7) เรื่องแรกเป็นมาจากพระคุณในชีวิต เรื่องหลังเป็นมาจากของประทานในฤทธิ์เดช — ฤทธิ์เดชที่เป็นการอัศจรรย์.

- (8) ประสบการณ์ของเปาโลควรช่วยเหลือเราให้มองเห็นว่า การเยียวรักษาของพระคริสต์ในวันนี้ส่วนใหญ่แล้วจะมีเพื่อวิญญาณและจิต.
- (9) ถ้าเรามองเห็นนิมิตนี้ เราจะเชื่อฟังในพระคริสต์และมีประสบการณ์ต่อพระองค์เป็นแพทย์ของเรา.
6. ในฐานะแพทย์ของเรา พระคริสต์ทรงมีอำนาจแห่งการเยียวรักษา:
  - (1) การเยียวรักษาของพระองค์ไม่เพียงเป็นเรื่องของฤทธิ์เดช แต่ยังเป็นเรื่องของอำนาจด้วย.
  - (2) ในการเยียวรักษาเรา นั้น พระองค์ไม่จำเป็นต้องสัมผัสและต้องเราโดยตรงเลย.
  - (3) พระองค์แค่ตรัสเพียงคำเดียวเท่านั้น อำนาจของพระองค์ที่มาพร้อมกับพระคำของพระองค์ก็จะเยียวรักษาเรา — มธ. 8:8.
  - (4) แพทย์ของเราเยียวรักษาเราด้วยอำนาจของพระองค์.

### III. ในมัดถายและวิวรณ์ พระคริสต์ทรงถูกเปิดเผยในฐานะที่เป็นเจ้าบ่าว — มธ.9:15; วว.19:7-9:

1. มัดถาย 25:1 เป็นถ้อยคำที่ก้าวไปอีกขั้นหนึ่งเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าในฐานะเจ้าบ่าว:
  - (1) ข้อนี้เปิดเผยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาในฐานะเจ้าบ่าว ซึ่งเป็นบุคคลที่น่าชื่นใจและน่าดึงดูดที่สุด.
  - (2) พระคัมภีร์เปิดเผยว่าพระคริสต์คือพระเจ้าที่แปรสภาพเป็นรูปธรรมในเนื้อหนังเพื่อมารับเจ้าสาว.
  - (3) ดังนั้นสถานะของพระคริสต์จึงเป็นเจ้าบ่าว.
  - (4) ในฐานะเจ้าบ่าว พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่น่าชื่นใจเพื่อการรับสุขของเรา.
  - (5) เราไม่เพียงต้องชื่นชมต่อพระคริสต์ในฐานะที่เป็นแพทย์ของเราเพื่อการฟื้นฟูแห่งชีวิตเท่านั้น แต่ยังต้องชื่นชมต่อพระองค์ในฐานะที่เป็นเจ้าบ่าวของเราเพื่อการรับสุขที่มีชีวิตในการสถิตอยู่ของพระองค์ด้วย.
2. วิวรณ์ 19:7-9 เปิดเผยถึงพระคริสต์ในฐานะที่เป็นเจ้าบ่าว:
  - (1) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เปิดเผยว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเมษโปดกซึ่งอยู่ในฐานะเจ้าบ่าว.
  - (2) พระคริสต์ทรงถูกนำเสนอว่าเป็นทั้งพระเมษโปดกและเจ้าบ่าว.
  - (3) ในกิตติคุณโยฮัน พระคริสต์ทรงถูกเปิดเผยว่าเป็นทั้งพระเมษโปดกผู้เสด็จมาจัดไปซึ่งความบาป และเจ้าบ่าวผู้เสด็จมาเพื่อพระองค์จะทรงได้รับเจ้าสาว.
  - (4) พระเมษโปดกมีเพื่อการไถ ส่วนเจ้าบ่าวมีเพื่องานมงคลสมรส.
  - (5) การไถถูกกระทำสำเร็จโดยพระคริสต์ผู้เป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า และงานมงคลสมรสจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์ผู้เป็นเจ้าบ่าวที่จะเสด็จมานั้นทรงรับเจ้าสาวของพระองค์.
  - (6) ในฐานะเจ้าบ่าว พระคริสต์ทรงต้องมีงานมงคลสมรส; สถานะของเราคือเจ้าสาว ส่วนฐานะของพระคริสต์ผู้จะเสด็จมาคือเจ้าบ่าว.
  - (7) เราอยู่บนโลกเพื่อเป็นเจ้าสาวที่เตรียมพร้อมที่จะพบกับพระองค์ ส่วนพระองค์ทรงอยู่บนพระที่นั่งในสวรรค์ชั้นสามเพื่อเตรียมจะเสด็จมาพบกับเราในฐานะเจ้าบ่าว.
  - (8) พระองค์กำลังจะเสด็จมาในฐานะเจ้าบ่าว ส่วนเรากำลังจะไปในฐานะเจ้าสาว — มธ.25:1.

### ตอนที่ 3

## เยชู — พระนามขององค์กษัตริย์พระผู้ช่วยที่พระเจ้าประทาน และ อิมมานูเอล — พระนามขององค์กษัตริย์พระผู้ช่วยที่มนุษย์เรียกขาน

ข้อพระคัมภีร์: มธ.1:21, 23; 18:20; 28:20

### I. “เธอจะคลอดบุตรชาย แล้วเจ้าจงตั้งชื่อท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะช่วยพลไพร่ของท่านให้รอดจากความบาปของเขาทั้งหลาย” — มธ.1:21:

1. คำว่า “เยชู” เป็นภาษากรีก มีความหมายเดียวกันกับคำว่า “เยโฮชูอะ” ในภาษาฮีบรู ซึ่งหมายถึง “พระเยโฮวาห์พระผู้ช่วย” หรือ “ความรอดแห่งพระเยโฮวาห์”; พระเยชูทรงเป็นพระเยโฮวาห์ที่กลายเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและความรอดของเรา — รม.10:12-13; 5:10; เทียบ ฟป.1:19.
2. พระนาม เยชู ครอบคลุมถึงพระนาม เยโฮวาห์ ด้วย ซึ่งหมายถึง “เราเป็นสิ่งที่เราเป็น” โดยบ่งชี้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นองค์นิรันดร์ที่ดำรงอยู่เองและดำรงอยู่นิรันดร์ คือพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ในอดีต, ทรงเป็นอยู่ในปัจจุบัน และจะทรงเป็นอยู่ในอนาคตสืบไปชั่วนิรันดร์ — อชด.3:14; วว.1:4:
  - (1) พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เดียวที่เป็นและเป็นผู้ที่ไม่พึ่งพาสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากพระองค์เอง; เราต้องฝึกฝนวิญญาณแห่งความเชื่อของเราให้เชื่อว่า “พระองค์ทรงเป็น” และเรา “ไม่เป็น”; พระองค์ทรงเป็นผู้เดียว ทรงเป็นหนึ่งเดียวนั้นในทุกสิ่ง ส่วนเราไม่เป็นอะไรเลย — ฮธ.11:6.
  - (2) ในฐานะเราเป็น พระองค์คือผู้ครอบคลุมสรรพสิ่ง เป็นความเที่ยงแท้ของทุกสิ่งที่อยู่ในด้านบวกและทุกสิ่งที่พลไพร่ของพระองค์ต้องการ — ยส.6:35; 8:12; 10:14; 11:25; 14:6.
  - (3) เราจากกล่าวได้ว่า ผู้เชื่ออย่างเรามีชีวิตที่ได้ลงนามไว้แล้ว แต่ยังไม่ได้กรอกจำนวนเงิน ซึ่งเราจะกรอกอะไรลงไปก็ได้ตามที่เราต้องการ; ไม่ว่าเราต้องการสิ่งใด พระเยชูก็ทรงเป็นสิ่งนั้น ไม่ว่าจะเป็นความสว่าง, ชีวิต, ฤทธิ์เดช, สติปัญญา, ความบริสุทธิ์ หรือความชอบธรรม; ทุกสิ่งที่เราต้องการล้วนสามารถพบได้ในพระนามของพระเยชู.
3. พระเยชูทรงเป็นเยโฮชูอะของเรา ผู้นำเราเข้าสู่การพักสงบ ซึ่งก็คือตัวของพระองค์เองในฐานะที่เป็นแผ่นดินงามต่อเรา — ฮธ.4:8; มธ.11:28-29.
4. พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นตัวตนของพระองค์นั้น ก็คือพระวิญญาณผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งที่ผสมผสานรวมกัน — พพร.1:3; อชด.30:23-30; ฟป.1:19.
5. พระนามของพระเยซูนั้นเหนือล้ำยิ่งกว่านามชื่อทั้งปวง — 2:9-10.
  - (1) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราเชื่อเข้าสู่พระนามนี้ — ยส.1:12.
  - (2) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราได้รับพิติมาเข้าสู่พระนามนี้ — กจ.8:16; 19:5.
  - (3) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราได้รับความรอด — 4:12.
  - (4) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราได้รับการรักษา — 3:6; 4:10.
  - (5) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราได้รับการชำระ, แบ่งแยกบริสุทธิ์ และโปรดให้ชอบธรรม — 1กธ.6:11.
  - (6) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราร้องเรียก — รม.10:13; 1กธ.1:2; กจ.9:14; ยน.4:26.
  - (7) พระวิญญาณนั้นคืออากาศฝ่ายสวรรค์ที่ให้เรารู้ตัว; เราได้รู้ตัวพระวิญญาณนั้นโดยการฝึกฝนวิญญาณของเรามี้อออก พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วจึงได้ต้อนรับพระวิญญาณนั้น — ยส.20:22; มต.3:2; 1ธ.5:17; พพร.3:55-56; บทเพลงที่ 210.
6. จุดประสงค์ของการร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ:
  - (1) เพื่อได้รับความรอด — รม.10:13.
  - (2) เพื่อได้รับการช่วยให้พ้นจากความทุกข์ยาก, ความยากลำบาก, ความเสียใจ และความเจ็บปวด — บพส.18:6; 118:5; 86:7; 50:15; 81:7; 116:3-4.

- (3) เพื่อจะมีส่วนในความเอ็นดูรักใคร่ ในพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า — 86:5.
  - (4) เพื่อจะรับส่วนในความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้า — 116:2, 4, 13, 17.
  - (5) เพื่อจะต้อนรับพระวิญญาณนั้น — กจ.2:17, 21.
  - (6) เพื่อจะดื่มน้ำฝ่ายวิญญาณและกินอาหารฝ่ายวิญญาณสำหรับความอิ่มหนำ — ยซย.55:1-2, 6.
  - (7) เพื่อจะรับสุขความอุดมสมบูรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า — รม.10:12; 1กธ.12:3ข; พปญ.4:7; บปส.145:18.
  - (8) เพื่อเร่ร่ำตัวเราเอง — ยซย.64:7.
  - (9) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราอธิษฐานในพระนามนี้ — ยส.14:13-14; 15:16; 16:24.
  - (10) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราซมู่มเข้าสู่พระนามนี้ — มธ.18:20.
  - (11) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เราขับผี — กจ.16:18.
  - (12) พระนามของพระเยซูมีเพื่อให้เรากล่าวในพระนามนี้ด้วยความกล้าหาญ — 9:27.
7. ชาตานิกลียดซึ่งพระนามของพระเยซู:
- (1) ชาตานิใช้คนมาโจมตีพระนามของพระเยซู — เทียบ 26:9.
  - (2) นักศาสนาโจมตีพระนามของพระเยซู โดยการห้ามผู้เชื่อไม่ให้ประกาศหรือสอนในพระนามนั้น — 4:17-18; 5:40.
  - (3) เมื่อพวกอัครทูตถูกข่มเหง พวกเขาชื่นชมยินดีที่พวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะถูกเหยียดหยามเพราะพระนามของพระเยซู — ข้อ 41; 15:26.
8. องค์พระเยซูเจ้าทรงยกย่องเหล่าผู้มิชชันนารีที่อยู่ในฟีลิสเตีย เพราะพวกเขาไม่ปฏิเสธพระนามของพระองค์ — วว.3:8:
- (1) คริสตจักรที่ฟื้นฟูได้ละทิ้งนามชื่ออื่นทั้งหมดที่นอกเหนือไปจากพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า และคริสตจักรที่ฟื้นฟูนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเด็ดขาด.
  - (2) การแยกคริสตจักรเป็นคณะนิกาย โดยการใช้ชื่ออื่นที่ไม่ใช่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คือการล่วงละเมิดฝ่ายวิญญาณ; คริสตจักรซึ่งเป็นหนึ่งพรหมจารีอันบริสุทธิ์ที่ได้หมั้นหมายกับพระคริสต์ (2กธ.11:2) จึงไม่ควรมีชื่ออื่นใดนอกจากพระนามของสามัคคีของเธอนั้น.
- II. “ดูเถิดพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และจะคลอดบุตรชาย และคนทั้งหลายจะเรียกนามของท่านว่าอิมมานูเอล (แปลว่าพระเจ้าอยู่กับเรา)” — มธ.1:23:**
1. “เยซู” เป็นพระนามขององค์กษัตริย์พระผู้ช่วยให้พระเจ้าประทาน ส่วน “อิมมานูเอล” เป็นพระนามขององค์กษัตริย์พระผู้ช่วยให้มนุษย์เรียกขาน — ข้อ 23.
  2. มัทธายคือหนังสือที่กล่าวถึงอิมมานูเอล — พระเจ้าที่ได้กลายเป็นเนื้อหนังเพื่อมาอยู่กับเรา — ข้อ 21-23.
  3. อิมมานูเอลนั้นครอบคลุมสรรพสิ่ง — พป.1:19:
    - (1) ก่อนอื่นพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้เรา (ลก.2:11) จากนั้นก็ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเรา (ยส.1:29; รม.3:24) เป็นผู้ประทานชีวิตของเรา (1กธ.15:45ข) และเป็นพระวิญญาณที่อาศัยอยู่ภายในผู้ครอบคลุมสรรพสิ่ง (ยส.14:16-20; รม.8:9-11).
    - (2) อันที่จริงเนื้อหาของพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดก็คืออิมมานูเอล (มธ.1:23; 18:20; 28:20; วว.21:3) และผู้เชื่อทั้งหลายในพระคริสต์ผู้เป็นอวัยวะของพระคริสต์นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของอิมมานูเอลที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งก็คือพระคริสต์แห่งกลุ่มชน (1กธ.12:12; กซ.3:10-11).
  4. อิมมานูเอลในภาคปฏิบัติที่เป็นจริงคือพระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้อันเป็นการสถิตอยู่ของพระเจ้าตรีเอกภาพที่สำเร็จสุดยอดผู้อยู่ในวิญญาณของเรา; การสถิตอยู่ของพระองค์นั้นอยู่กับเราเสมอในวิญญาณของเรา ไม่เพียงแต่ทุกวัน แต่ทุกเวลาด้วย — ยส.1:14; 14:16-20; 1กธ.15:45ข; 2ตธ.4:22:
    - (1) พระองค์ทรงอยู่กับเราในการซมู่มของเรา — มธ.18:20.
    - (2) พระองค์ทรงอยู่กับเราตลอดวันเวลา — 28:20.
    - (3) พระองค์ทรงอยู่กับเราในวิญญาณของเรา — 2ตธ.4:22.

- ก. วันนี้วิญญาณของเราคือดินแดนแห่งอิมมานูเอล — ยชย.8:7-8.
- ข. เนื่องจากพระเจ้าทรงอยู่กับเรา ศัตรูย่อมไม่อาจยึดครองดินแดนแห่งอิมมานูเอลได้ — ข้อ 10; เทียบ 1ยธ.5:4; ยธ.3:6
- (4) เราสามารถรับสุขการสถิตอยู่ของพระเจ้าตรีเอกภาพได้ เมื่อเราชุมนุมกันเพื่อสอนพระคำอันบริสุทธิ์ของพระองค์ — มธ. 18:20; 28:20; บพส.119:130; กจ.6:4.
- (5) เรารับสุขพระคุณและสันติสุขผ่านทางพระวิญญาณนั้นผู้เป็นการสถิตอยู่ของพระเจ้าตรีเอกภาพ — พต.6:18; กจ.9:31.
- (6) การนำพาและการเป็นพยานของพระวิญญาณนั้นก็คือการสถิตอยู่ของพระองค์ — รม.8:14, 16.
- (7) เรารับสุขการแจกจ่ายของพระเจ้าตรีเอกภาพผ่านการสถิตอยู่ของพระองค์ผู้เป็นพระวิญญาณนั้น — 2กธ.13:14.
5. ถ้าจะมีชีวิตเป็นอยู่ร่วมกับพระคริสต์ผู้เป็นอิมมานูเอล เราก็ต้องอยู่ในการสถิตอยู่อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งก็คือพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตผู้เป็นการสำเร็จสุดยอดของพระเจ้าตรีเอกภาพ — พต.5:25:
- (1) ในการมีชีวิตเป็นอยู่ร่วมกับพระคริสต์นั้น เรายังคงมีชีวิตเป็นอยู่ ทว่าไม่ใช่โดยตัวของเราเอง แต่โดยพระคริสต์มีชีวิตเป็นอยู่ในเราและร่วมกับเราในฐานะอิมมานูเอล; ถ้าพระเจ้าตรีเอกภาพอยู่ภายนอกตัวเราก็ไม่สามารถทำให้ความมุ่งหมายของพระองค์ในการแจกจ่ายตัวของพระองค์เองเข้าสู่เราสำเร็จครบถ้วนได้ ดังนั้นการที่พระองค์ทรงอยู่กับเรานั้นจะต้องเป็นทางภายใน — 2:20.
- (2) อิมมานูเอลทรงเป็นชีวิตและตัวตนของเรา ส่วนเราเป็นอวัยวะของพระองค์ มีชีวิตเป็นอยู่ร่วมกับพระองค์เหมือนเป็นคนคนเดียว; ชัยชนะของเราขึ้นอยู่กับอิมมานูเอล ซึ่งก็คือการสถิตอยู่ของพระเยซู.
- (3) หากเรามีการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็จะมีสติปัญญา, มีสายตาที่แหลมคม, มีสายตาที่เห็นการณ์ไกล และมีการรู้จักทางภายในเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ; การสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเป็นทุกสิ่งต่อเรา — 2กธ.2:10; 4:6-7; พต.5:25; ยนช.5:22-24; ฮธ.11:5-6.
6. ถ้าเราจะเข้าสู่, ถือครอง และรับสุขพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งเป็นความเที่ยงแท้ของแผ่นดินงาม เราก็ต้องกระทำเรื่องนี้โดยการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า; องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญากับโมเสว่า “การสถิตของเราจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พักสงบ” (อพ.33:14); การสถิตอยู่ของพระเจ้าก็คือทางของพระองค์ ซึ่งเป็น “แผนที่” ที่แสดงให้เห็นพลไพร่ของพระองค์ผู้รู้ถึงทางที่พวกเขาควรเดิน:
- (1) ถ้าจะได้รับและถือครองพระคริสต์ผู้เป็นดินแดนที่ครอบคลุมสรรพสิ่งอย่างครบบริบูรณ์เพื่อการก่อสร้างของพระเจ้า เราก็ต้องยึดถือหลักการนี้ คือการสถิตอยู่ของพระเจ้าเป็นบรรทัดฐานสำหรับทุกเรื่อง; ไม่ว่าเราจะทำอะไร เราต้องสนใจว่าเรามีการสถิตอยู่ของพระเจ้าหรือไม่; ถ้าเรามีการสถิตอยู่ของพระเจ้า เราก็มีทุกสิ่ง แต่ถ้าเราสูญเสียการสถิตอยู่ของพระเจ้า เราก็สูญเสียทุกสิ่ง — มธ.1:23; 2ตธ.4:22; พต.6:18; บพส.27:4, 8; 51:11.
- (2) การสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า รอยยิ้มขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นหลักการที่คอยกำกับ; เราต้องเรียนรู้ที่จะถูกรักษา, ปกครอง, กำกับ และนำทางโดยการสถิตมีอยู่หนึ่ง (มีอแรก) โดยตรงจากองค์พระผู้เป็นเจ้า — 27:8; 80:3, 7, 17-19.
- (3) ในฐานะตัวแทนแห่งด้านการครอบครองของชีวิตที่สุกอม โยเซฟได้รับสุขการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงทำให้เขามีอำนาจ, ความร่ำรวย และพระพรขององค์พระผู้เป็นเจ้า — ยนช.39:2-5, 21; กจ.7:9.
- (4) โมเสเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้กับพระทัยของพระเจ้าอย่างยิ่ง เป็นบุคคลที่สอดคล้องกับพระทัยของพระองค์; นี่คือการสถิตอยู่ของพระเจ้าในระดับที่สูงที่สุด — อพ.33:11.
- (5) อัครทูตเปาโลคือผู้ที่ดำเนินชีวิตและกระทำการต่อเบื้องพระพักตร์ของพระคริสต์ ตามเครื่องบ่งชี้ถึงตัวของพระองค์ซึ่งได้สำแดงออกมาที่พระเนตรของพระองค์ — 2กธ.2:10.
- (6) “ตอนเป็นอนุชน ข้าพเจ้าได้รับการสอนถึงวิธีการมากมายที่จะมีชัยชนะ, แบ่งแยกบริสุทธิ์, และอยู่ฝ่ายวิญญาณ. อย่างไรก็ตาม วิธีการเหล่านี้ใช้ไม่ได้ผลเลย... นอกจากการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็ไม่มีวิธีการอื่นอีก. การที่พระองค์สถิตอยู่กับเรานั้นคือทุกสิ่งทุกอย่าง” — *Life-study of Joshua*, 2<sup>nd</sup> ed., p. 50.
7. พันธสัญญาใหม่ทั้งหมดก็คืออิมมานูเอล และบัดนี้เราก็เป็นส่วนหนึ่งของอิมมานูเอลที่ยิ่งใหญ่ขึ้น ซึ่งจะสำเร็จสุดยอดในกรุง

เยรูซาเล็มใหม่ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ไปตราปชั่วนิรันดร์; พันธสัญญาใหม่เริ่มต้นด้วยมนุษย์พระเจ้าผู้ทรงเป็น “พระเจ้าอยู่กับเรา” และสิ้นสุดลงที่มนุษย์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ กรุงเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งก็คือ “ที่สถิตอยู่ของพระยะโฮวา” — มธ.1:23; 1กธ.6:17; กจ.9:4; 1ตธ.3:15-16; วว.21:3, 22; ยอค.48:35.

## ตอนที่ 4

# พระคริสต์ในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของพระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอน

ข้อพระคัมภีร์: มธ.28:19; 1กธ.15:45; 2กธ.3:17; 13:14

## I. การเปิดเผยที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์นั้นอยู่ใน มธ.28:19: “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไปนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกให้พวกเขาได้รับบัพติศมาเข้าสู่พระนามแห่งพระบิดาและพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์”:

### 1. “เข้าสู่พระนาม” ซึ่งถึงตัวตน:

- (1) การรับบัพติศมาคือการรับบัพติศมาเข้าสู่พระนาม ซึ่งก็คือตัวตนของพระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เข้าสู่การเข้าสนิททางอินทรีียภาพกับพระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอน.
- (2) คำว่า “เข้าสู่” ใน 28:19 บ่งชี้ถึงการเข้าสนิทเช่นเดียวกับใน รม.6:3, ฆต.3:27 และ 1กธ.12:13.
- (3) การให้ผู้คนรับบัพติศมาเข้าสู่พระนามของพระเจ้าตรีเอกภาพคือการให้พวกเขาได้รับบัพติศมาเข้าสู่การเข้าสนิทฝ่ายวิญญาณที่ลบล้างกับพระองค์.
- (4) ใน มธ.28:19 ตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์ทรงมีพระนามเพียงหนึ่งเดียว:
  - ก. พระนามนี้คือการรวมยอดแห่งสิ่งทรงเป็นอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเทียบเท่ากับตัวตนของพระองค์.
  - ข. การให้ผู้รับบัพติศมาเข้าสู่พระนามของพระเจ้าตรีเอกภาพจึงเป็นการจุ่มเขาเข้าสู่ทุกสิ่งที่พระเจ้าตรีเอกภาพทรงเป็น.

### 2. พระเจ้าทรงเป็นสามในหนึ่ง — 2กธ.13:14:

- (1) ใน มธ.28:19 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงสามพระภาค — พระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์.
- (2) เมื่อพระองค์ตรัสถึงพระนามของพระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ในที่นี้ คำว่า “พระนาม” ในต้นฉบับภาษาเดิมเป็นรูปเอกพจน์.
- (3) นี่หมายความว่า พระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสาม แต่พระนามกลับเป็นหนึ่ง.
- (4) พระนามเดียวสำหรับสามพระภาคนี้ลบล้างมาก และเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงเป็นสามในหนึ่ง.
- (5) พระนามนี้ครอบคลุมถึงสาม — พระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์.
- (6) แม้พระเจ้าจะมีเพียงองค์เดียว แต่ก็มีสามพระภาค — พระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณ.

## II. ในฐานะผู้เชื่อในพระคริสต์ เราได้รับบัพติศมาเข้าสู่พระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอนแล้ว:

1. คำกำชับใน มธ.28:19 คือคำกำชับที่องค์พระเยซูเจ้าทรงให้ไว้หลังจากที่พระองค์ทรงเข้าสู่การเป็นขึ้น ซึ่งเป็นการสำเร็จสุดยอดแห่งขั้นตอนของพระเจ้าตรีเอกภาพ.
2. พระเจ้าตรีเอกภาพทรงผ่านขั้นตอนอย่างหนึ่ง ซึ่งเริ่มจากการกลายเป็นเนื้อหนัง ครอบคลุมถึงการดำเนินชีวิตมนุษย์และการตรึงตาย และสำเร็จสุดยอดอยู่ในการเป็นขึ้น.
3. ในการเป็นขึ้นนั้น พระคริสต์ผู้เป็นการแปรสภาพเป็นรูปธรรมของพระเจ้าตรีเอกภาพได้กลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต — 1กธ.15:45; 2กธ.3:17.
4. พระวิญญาณนี้คือการสำเร็จสุดยอดของพระเจ้าตรีเอกภาพ เพื่อผู้เชื่อจะได้รับบัพติศมาเข้าสู่ตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์.
5. การรับบัพติศมาเข้าสู่ตัวตนของพระเจ้าตรีเอกภาพคือการรับบัพติศมาเข้าสู่พระวิญญาณผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งที่สำเร็จสุดยอด ซึ่งเป็นการสำเร็จสุดยอดของพระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอน:
  - (1) นี่คือการรับบัพติศมาเข้าสู่ความอุดมสมบูรณ์ของพระบิดา, เข้าสู่ความอุดมสมบูรณ์ของพระบุตร และเข้าสู่ความอุดมสมบูรณ์ของพระวิญญาณ.
  - (2) ในฐานะผู้ที่ได้รับบัพติศมาแล้ว บัดนี้เราอยู่ในการเข้าสนิททางอินทรีียภาพกับพระเจ้าตรีเอกภาพ; ดังนั้นทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมี, ทุกสิ่งที่พระบุตรทรงมี และทุกสิ่งที่พระวิญญาณทรงได้รับล้วนกลายเป็นของเรา.
6. การรับบัพติศมาเข้าสู่พระนามของพระเจ้าตรีเอกภาพคือการถูกวางไว้ใน การเข้าสนิทที่ลบล้างกับพระองค์และนำเอาทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นเข้าสู่ภายในเรา.

### III. พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของพระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอน — 2กธ.13:14:

1. “การผ่านขั้นตอน” ซึ่งถึงขั้นตอนสำคัญที่พระเจ้าตรีเอกภาพทรงผ่าน:
  - (1) ก่อนการกลายเป็นเนื้อหนัง พระเจ้ายังไม่ได้ผ่านขั้นตอน มีแต่พระนิรันดร์อันศักดิ์สิทธิ์ แต่ไม่มีนิสัยของมนุษย์ ทว่าโดยการกลายเป็นเนื้อหนัง, การดำเนินชีวิตมนุษย์, การตรึงตาย, การเป็นขึ้น และการเสด็จสู่สวรรค์ พระเจ้าตรีเอกภาพก็ได้ผ่านขั้นตอนและสำเร็จสุดยอดแล้ว.
  - (2) ในวิภวณ พระเจ้าตรีเอกภาพทรงเป็นพระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอนและสำเร็จสุดยอดซึ่งมีสภาพพระเจ้า, สภาพมนุษย์, การดำเนินชีวิตมนุษย์, การตายที่ครอบคลุมสรรพสิ่ง, การเป็นขึ้นที่เต็มด้วยฤทธิ์เดช และการเสด็จสู่สวรรค์ที่เหนือล้ำ — 1:4-5.
2. พระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอนและสำเร็จสุดยอดคือพระวิญญาณนั้น — 22:17ก; ยฮ.7:39:
  - (1) พระวิญญาณนั้นคือการสรุปรวมหรือการรวบยอดขององค์ประกอบทุกอย่างของชื่อเรียกของพระวิญญาณของพระเจ้า — มธ.3:16; 10:20; ลก.1:35; 4:18; รม.8:9; ฆต.4:6.
  - (2) ในฐานะการสำเร็จสุดยอดของพระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอนและสำเร็จสุดยอด พระวิญญาณนั้นคือพระพรของแผนการบริหารแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า — 3:14.
3. พระเจ้าตรีเอกภาพในวิภวณคือพระเจ้าผู้ทรงทำการก่อสร้างและถูกก่อสร้าง — 21:18-19ก, 21:
  - (1) พระคัมภีร์สำเร็จสุดยอดที่กรุงเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งก็คือพระเจ้าเองผู้ทรงเป็นตั้งแต่เมื่อแรกเริ่มนั้น — ยนช.1:1; วว.21:10:
    - ก. ในที่สุดพระเจ้าที่มีเพียงหนึ่งเดียวที่ทรงขยายใหญ่ขึ้นและขยายออกเป็นเมืองแห่งหนึ่งเพื่อการสำแดงที่นรันดร์ของพระองค์.
    - ข. ในแผนการบริหารของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงกลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ — ข้อ 10.
    - ค. ในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ พระเจ้าตรีเอกภาพทรงถูกกระทำเข้าสู่พลไพร่ที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรรและได้ไว้ — ข้อ 18-19ก, 21ก.
  - (2) พระเจ้าผู้ได้กลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่คือพระเจ้าผู้ทรงทำการก่อสร้างและถูกก่อสร้าง — 2ซมอ.7:12, 14ก; มธ.16:18; อฟ.3:17:
    - ก. พระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอนและสำเร็จสุดยอดผู้เป็นแหล่งกำเนิด, องค์ประกอบ และธาตุแท่นั้น ทรงกำลังก่อสร้างคริสตจักรโดยการก่อสร้างตัวของพระองค์เองเข้าสู่เรา — ข้อ 17.
    - ข. พระเจ้าทรงกำลังทำให้ความปรารถนาของพระองค์สำเร็จเป็นจริง โดยการก่อสร้างตัวของพระองค์เองในพระคริสต์เข้าสู่ตัวเรา และก่อสร้างเราเข้าสู่ตัวของพระองค์; ในที่สุดผลลัพธ์ของการก่อสร้างนี้จะเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ — วว.21:2, 10.
4. ในหนังสือวิภวณ เรามีการเปิดเผยที่สำเร็จสุดยอดเกี่ยวกับตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อการแจกจ่ายอันศักดิ์สิทธิ์ — 22:1-2; 7:17ก; 21:6ข; ยฮ.4:14ข:
  - (1) การแจกจ่ายอันศักดิ์สิทธิ์คือการที่พระเจ้าทรงแจกปันตัวของพระองค์เองเข้าสู่พลไพร่ที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรรและได้ไว้เพื่อเป็นชีวิต, การหล่อเลี้ยงแห่งชีวิต และทุกสิ่งของพวกเรา — 2กธ.13:14.
  - (2) ในการแจกจ่ายอันศักดิ์สิทธิ์ พระบิดาทรงเป็นต้นน้ำ, พระบุตรทรงเป็นน้ำพุ และพระวิญญาณทรงเป็นการหล่อไหล.

## ตอนที่ 5

### พระคริสต์ในฐานะผู้ประทานการพักสงบแก่เรา

ข้อพระคัมภีร์: ยนธ. 1:26, 31—2:2; มธ. 11:28–30; อชด. 31:12–17

- I. “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยตรากตรำและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายพักสงบ. จงเอาแอกของเราแบกไว้และเรียนจากเรา เพราะว่าใจของเราอ่อนสูกำลังและถ่อมตน แล้วท่านทั้งหลายจะได้พักสงบในจิตของตน. ด้วยว่าแอกของเราที่ง่ายและภาระของเราที่เบา.” — มธ. 11:28–30:

1. การเหน็ดเหนื่อยตรากตรำในที่นี้ ไม่เพียงหมายถึงการดิ้นรนตรากตรำเพื่อจะถือรักษาพระบัญญัติแห่งกฎบัญญัติและกฎข้อบังคับในศาสนาเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการดิ้นรนบากบั่นเพื่อให้การงานต่างๆ ประสบความสำเร็จด้วย. ใครที่เหน็ดเหนื่อยตรากตรำเช่นนี้ย่อมจะแบกภาระหนักเสมอ.
2. หลังจากที่ยอห์นผู้เป็นเจ้าทรงสรรเสริญพระบิดา โดยทรงยอมรับในหนทางของพระบิดาและทรงประกาศถึงแผนการบริหารอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว (ข้อ 25–27) พระองค์ก็ทรงเรียกคนเช่นนี้ให้มาหาพระองค์เพื่อจะได้พักสงบ.
3. การพักสงบไม่เพียงชี้ถึงการเป็นอิสระจากการเหน็ดเหนื่อยตรากตรำและภาระหนักที่อยู่ภายใต้กฎบัญญัติและศาสนาหรือภายใต้การงานหรือความรับผิดชอบใดๆ เท่านั้น แต่ยังชี้ถึงสันติสุขที่ครบสมบูรณ์และความอึดหนักที่ครบบริบูรณ์ด้วย.
4. การเอาแอกขององค์พระผู้เป็นเจ้าแบกไว้คือการรับเอาน้ำพระทัยของพระบิดา; ไม่ใช่การถูกกำหนดกฎเกณฑ์หรือควบคุมโดยพันธะใดๆ แห่งกฎบัญญัติหรือศาสนา ไม่ใช่การตกเป็นทาสของการงานใดๆ แต่คือการยอมถูกบังคับโดยน้ำพระทัยของพระบิดา.
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนินชีวิตเช่นนี้ โดยคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์เท่านั้น ไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใดเลย (ยส. 4:34; 5:30; 6:38); พระองค์ทรงมอบน้อมอยู่ภายใต้ น้ำพระทัยของพระบิดาอย่างสิ้นเชิง (มธ. 26:39, 42); ดังนั้นพระองค์จึงทรงขอให้เราเรียนจากพระองค์:
  - (1) ผู้เชื่อทั้งหลายเอาอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้าในวิญญาณของพวกเขาโดยการเอาแอกของพระองค์ ซึ่งก็คือ น้ำพระทัยของพระเจ้ามาแบกไว้ และเหน็ดเหนื่อยตรากตรำเพื่อแผนการบริหารของพระเจ้าตามแม่แบบของพระองค์ — 11:29n; 1ปต. 2:21.
  - (2) องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมอบน้อมและเชื่อฟังพระบิดาตลอดชีวิตของพระองค์ นั้นทรงประทานชีวิตแห่งการมอบน้อมและเชื่อฟังของพระองค์ให้แก่เรา — ฟป. 2:5–11; ฮบ. 5:7–9.
  - (3) พระคริสต์คือมนุษย์พระเจ้าคนแรก ส่วนเราคือมนุษย์พระเจ้าจำนวนมาก; เราเรียนจากพระองค์ในเรื่องการมอบน้อมต่อพระเจ้าอย่างเด็ดขาดและความอึดหนักต่อพระเจ้าอย่างที่สุด.
  - (4) พระเจ้าทรงกระทำการในเราตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์เพื่อเราจะสามารถปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ (13:20–21); พระเจ้าทรงดำเนินการอยู่ภายในเรา ให้เราตั้งใจและกระทำการเพื่อความชอบพระทัยอันดีงามของพระองค์ (ฟป. 2:13).
6. การอ่อนสูกำลังหรืออ่อนโยนหมายถึงการไม่ขัดขืนต่อการต่อต้านใดๆ ส่วนการถ่อมตนหมายถึงการไม่ถือว่าตนสำคัญ; ตลอดเวลาที่ถูกต้องต้าน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอ่อนสูกำลัง และตลอดเวลาที่ถูกปฏิเสธละทิ้ง พระองค์ก็ทรงมีพระทัยที่ถ่อมตน.
7. พระองค์ทรงมอบน้อมต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์อย่างสิ้นเชิง ไม่ประสงค์ที่จะกระทำสิ่งใดเพื่อพระองค์เองและไม่คาดหวังที่จะได้สิ่งใดเพื่อพระองค์เองด้วย ดังนั้นไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร ในพระทัยของพระองค์ก็ยังคงพักสงบ; พระองค์ทรงอึดหนักกับน้ำพระทัยของพระบิดาอย่างครบบริบูรณ์.
8. การพักสงบที่ได้จากการเอาแอกของพระองค์มาแบกไว้และเรียนจากพระองค์ เป็นการพักสงบที่มีไว้สำหรับจิตของเรา; นี่คือการพักสงบทางภายใน และเนื้อแท้ของการพักสงบนี้ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ภายนอก.
9. เราเรียนรู้จากองค์พระผู้เป็นเจ้าตามแบบอย่างของพระองค์ โดยยึดพระองค์เป็นชีวิตของเราในการเป็นขึ้น ไม่ใช่โดยชีวิตธรรมชาติของเรา — อฟ. 4:20–21; 1ปต. 2:21.
10. แอกขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือน้ำพระทัยของพระบิดา และภาระของพระองค์ก็คือการงานที่ทำให้ น้ำพระทัยของพระบิดาสำเร็จ

ลู่ลง; แอ่งเช่นนี้ง่าย ไม่ขมขื่น และภาระเช่นนี้ก็เบา ไม่หนัก.

11. ศัพท์ในภาษากรีกที่แปลว่า “ง่าย” นั้นหมายถึงเหมาะสมพอดีกับการใช้งาน ดังนั้นจึงแปลว่าดีงาม, อย่างกรุณา, อ่อนละมุน, อ่อนโยน, ง่ายตาย, สบาย ซึ่งตรงกันข้ามกับยากลำบาก, หยิบกร้าน, แหแลมคม และขมขื่น.
12. ถ้าเราเอาแอ่ง (น้ำพระทัยของพระบิดา) ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแบ่งไว้ และเรียนจากพระองค์ เราจะได้พักสงบในจิตของเรา; แอ่งแห่งแผนการบริหารของพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นเอง; ทุกสิ่งที่อยู่ในแผนการบริหารของพระเจ้าล้วนไม่ใช่ภาระหนัก แต่เป็นการรับสุข.

**II. ใน อชด.31:12-17 ซึ่งต่อจากบทบันทึกที่ยืดยาวเกี่ยวกับการก่อสร้างที่ประทับของพระเจ้านั้น มีการกล่าวอ้างถึงพระบัญญัติที่ให้ถือวันชะบาโต; ตามโคโลซาย 2:16-17 พระคริสต์คือความเที่ยงแท้ของการพักสงบแห่งวันชะบาโต; พระองค์คือความครบถ้วน, การพักสงบ, ความเยียบสงบ และความอิมหน้าที่ครบบริบูรณ์ของเรา — ฮบ.4:7-9; ยฮย.30:15ก:**

1. ในเมื่อบทแทรกเกี่ยวกับวันชะบาโตอยู่ต่อจากคำกำชับสำหรับการทำงานแห่งการก่อสร้างพลับพลา ข้อเท็จจริงนี้ย่อมบ่งชี้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกบรรดาผู้ก่อสร้าง ซึ่งก็คือเหล่าคนงานให้เรียนรู้ว่าจะพักสงบร่วมกับพระองค์อย่างไรในขณะที่พวกเขาทำงานเพื่อพระองค์.
2. ถ้าเรารู้แต่ละทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ไม่รู้ว่าจะพักสงบร่วมกับพระองค์อย่างไร เราก็กำลังทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักการอันศักดิ์สิทธิ์:
  - (1) พระเจ้าทรงพักสงบในวันที่เจ็ดเพราะพระองค์ทรงทำการงานของพระองค์เสร็จสิ้นแล้วจึงทรงอิมหนา; สง่าราศีของพระเจ้าได้ปรากฏเป็นที่ประจักษ์เพราะมนุษย์มีพระฉายาของพระองค์ และอำนาจของพระองค์ก็กำลังจะถูกใช้ในการสยบซาตานผู้เป็นศัตรูของพระองค์; ตรบาโตที่มนุษย์สำแดงพระเจ้าและจัดการกับศัตรูของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงอิมหนาและพักสงบได้ — ยนช.1:26, 31—2:2.
  - (2) หลังจากนั้นในวันที่เจ็ดก็ถูกรำลึกถึงในฐานะวันชะบาโต (อชด.20:8-11); วันที่เจ็ดของพระเจ้าคือวันที่หนึ่งของมนุษย์.
  - (3) พระเจ้าทรงเตรียมทุกสิ่งไว้สำหรับการรับสุขของมนุษย์; หลังจากที่มีมนุษย์ถูกเนรมิตสร้าง เขาไม่ได้เข้าร่วมในกิจการงานของพระเจ้าแต่อย่างใด แต่เขาได้เข้าสู่การพักสงบของพระเจ้า.
  - (4) มนุษย์ถูกเนรมิตสร้างเพื่อจะได้อิมหนาร่วมกับพระเจ้าและพักสงบร่วมกับพระเจ้าเป็นอันดับแรก ไม่ใช่เพื่อจะทำงานเป็นอันดับแรก (เทียบ มธ.11:28-30); วันชะบาโตถูกตั้งไว้สำหรับมนุษย์ ไม่ใช่ตั้งมนุษย์ไว้สำหรับวันชะบาโต (มก.2:27).
3. เอ็กโซโด 31:17 กล่าวว่า “ในหกวันพระยะโฮวาได้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน แต่ในวัน ที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงพักสงบและฟื้นขึ้นพระทัย”:
  - (1) วันชะบาโตไม่เพียงเป็นการพักสงบต่อพระเจ้านั้น แต่ยังทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นพระทัยด้วย.
  - (2) พระเจ้าทรงพักสงบหลังจากที่กิจการแห่งการเนรมิตสร้างของพระองค์ได้สำเร็จครบถ้วนแล้ว; พระองค์ทรงมองพระหัตถกิจของพระองค์ มองฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย, แผ่นดินโลก และสิ่งมีชีวิตทุกชนิด โดยเฉพาะมนุษย์แล้วก็ตรัสว่า “ดีนัก!” (ยนช.1:31).
  - (3) พระเจ้าทรงฟื้นขึ้นพระทัยเพราะมนุษย์; พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์เอง ให้มีวิญญาณ เพื่อมนุษย์จะสามารถสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้; ดังนั้นมนุษย์จึงเป็นผู้ที่ฟื้นขึ้นพระทัยพระเจ้า — ข้อ 26; 2:7; เทียบ ยฮ.4:31-34.
  - (4) ก่อนที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงเป็น “โสด” (เทียบ ยนช.2:18, 22); พระองค์ทรงประสงค์ให้มนุษย์ต้อนรับพระองค์, รักพระองค์, ถูกเติมเต็มด้วยพระองค์ และสำแดงพระองค์ เพื่อจะกลายเป็นภรรยาของพระองค์ (2กธ.11:2; อฟ.5:25); ในนิรันดร์กาลในอนาคต พระเจ้าจะทรงมีภรรยา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ที่ถูกเรียกว่าภรรยาของพระเมษโปดก (วว.21:9-10).
  - (5) มนุษย์เป็นเหมือนเครื่องดื่มที่ทำให้พระเจ้าฟื้นขึ้นพระทัยซึ่งดับความกระหายของพระเจ้าและให้พระองค์อิมหนา; เมื่อพระเจ้าทรงเสร็จจากการงานของพระองค์และเริ่มพักสงบ พระองค์ก็ทรงมีมนุษย์เป็นสหายเคียงข้าง.
  - (6) สำหรับพระเจ้า วันที่เจ็ดคือวันแห่งการพักสงบและทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นพระทัย แต่สำหรับมนุษย์ผู้เป็นสหายเคียงข้างของ

พระเจ้านั้น วันแห่งการพักสงบและทำให้ชื่นใจนั้นคือวันแรก; วันแรกของมนุษย์คือวันแห่งการรับสุข.

4. หลักการอันศักดิ์สิทธิ์มีอยู่ว่า พระเจ้าไม่ทรงขอให้เราทำงานใด ๆ จนกว่าเราจะมี การรับสุข; หลังจากที่ได้รับสุขร่วมกับพระองค์และรับสุขพระองค์อย่างครบบริบูรณ์แล้ว เราจึงจะร่วมทำงานด้วยกันกับพระองค์ได้:
  - (1) ถ้าเราไม่รู้ว่าจะรับสุขร่วมกับพระเจ้าอย่างไร, จะรับสุขตัวของพระเจ้าอย่างไรและจะถูกเติมเต็มด้วยพระเจ้าอย่างไร, เราย่อมไม่รู้ว่าจะร่วมทำงานด้วยกันกับพระองค์และเป็นหนึ่งกับพระองค์ในการงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์อย่างไร; มนุษย์ย่อมรับสุขสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำสำเร็จสมบูรณ์ในการงานของพระองค์.
  - (2) ในวันเพ็นเทคอส เหล่าสาวกกลับเต็มล้นด้วยพระวิญญาณนั้น ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเต็มล้นด้วยการรับสุขที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า; เนื่องจากพวกเขาเต็มล้นด้วยพระวิญญาณนั้น ผู้หนึ่งจึงคิดไปว่าพวกเขาเมาเหล้าองุ่น — กจ.2:4ก, 12-13.
  - (3) อันที่จริง พวกเขาเต็มล้นด้วยการรับสุขที่มีต่อเหล้าองุ่นฝ่ายสวรรค์; มีเพียงเมื่อพวกเขาเต็มล้นด้วยการรับสุขนี้แล้ว พวกเขาจึงเริ่มทำงานร่วมกับพระเจ้าอยู่ในความเป็นหนึ่งกับพระองค์; วันเพ็นเทคอสคือวันแรกของสัปดาห์ที่แปด ดังนั้นเราจึงมองเห็นหลักการของวันแรกได้ในวันเพ็นเทคอส.
  - (4) สำหรับพระเจ้าคือการทำงานและการพักสงบ แต่สำหรับมนุษย์คือการพักสงบและการทำงาน.
5. ในการทำการงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเพื่อจะก่อสร้างคริสตจักรซึ่งมีแบบเล็งโดยการทำงานในการก่อสร้างพลับพลา เราต้องมีเครื่องหมายที่บ่งชี้ว่าเราคือพลไพร่ของพระเจ้า และเราจำเป็นต้องมีพระองค์; เช่นนี้เราจะไม่เพียงสามารถทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังสามารถทำงานร่วมกับพระเจ้าโดยเป็นหนึ่งกับพระเจ้าด้วย; พระองค์จะทรงเป็นริ้วแรงของเราในการทำงานและเป็นพลังขับเคลื่อนให้เราตรากตรำ:
  - (1) เราคือพลไพร่ของพระเจ้า และเราควรมีเครื่องหมายที่แสดงว่าเราจำเป็นต้องมีพระองค์เป็นการรับสุข, ริ้วแรง, พลังขับเคลื่อน และทุกสิ่งของเรา เพื่อเราจะสามารถทำงานเพื่อพระองค์ เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ได้.
  - (2) วันชะบาโตหมายความว่าก่อนที่จะทำงานเพื่อพระเจ้านั้น เราจำเป็นต้องรับสุขพระเจ้าและถูกเติมเต็มด้วยพระเจ้า; เปโตรประกาศกิตติคุณโดยพระเจ้าผู้เติมเต็มอยู่ภายใน คือพระวิญญาณผู้เติมเต็มอยู่ภายใน ดังนั้นเปโตรจึงมีเครื่องหมายที่แสดงว่าเขาคือผู้ร่วมงานของพระเจ้า และการประกาศกิตติคุณของเขาก็ได้ถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้า — ข้อ 14.
  - (3) ในฐานะพลไพร่ของพระเจ้า เราต้องมีเครื่องหมายที่แสดงว่าเราพักสงบร่วมกับพระเจ้า, รับสุขพระเจ้า และถูกเติมเต็มด้วยพระเจ้าก่อน จากนั้นเราจึงทำงานร่วมกับพระองค์ผู้ทรงเติมเต็มเรา; ยิ่งกว่านั้น เราก็ไม่เพียงทำงานร่วมกับพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังทำงานในฐานะผู้ที่ เป็นหนึ่งกับพระเจ้าด้วย.
  - (4) ในขณะที่เราพูดกับพลไพร่ของพระเจ้านั้น เราต้องแสวงหาเพื่อจะมีเครื่องหมายที่แสดงว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นริ้วแรงของเรา, พลังขับเคลื่อนของเรา และทุกสิ่งของเราในการนำพระคำไปหล่อเลี้ยง — 2กษ.13:3; กจ.6:4.
6. การถือวันชะบาโตยังเป็นข้อตกลงหรือพันธสัญญาที่นิรันดร์ซึ่งเป็นหลักประกันต่อพระเจ้าว่า เราจะเป็นหนึ่งกับพระองค์โดยการรับสุขพระองค์และรับการเติมเต็มด้วยพระองค์ก่อน จากนั้นก็โดยการทำงานเพื่อพระองค์, ร่วมกับพระองค์ และอยู่ในความเป็นหนึ่งกับพระองค์ — อชด.31:16:
  - (1) การทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยตัวเราเองโดยไม่ต้อนรับพระองค์เข้ามาและไม่รับสุขพระองค์โดยการกินและดื่มพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่เคร่งเครียด — เทียบ 1กษ.12:13; ยช.6:57.
  - (2) ในวันเพ็นเทคอส ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น เขาก็ได้รับส่วนของพระเยซูทางภายใน ด้วยการดื่มและกินพระองค์.
7. วันชะบาโตยังเป็นเรื่องของการแบ่งแยกบริสุทธิ์ด้วย (อชด.31:13); เมื่อเราได้รับสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วจึงทำงานร่วมกับพระองค์, เพื่อพระองค์ และโดยการเป็นหนึ่งกับพระองค์ เราก็จะได้รับการแบ่งแยกบริสุทธิ์อย่างอัตโนมัติ คือถูกแบ่งแยกออกจากทุกสิ่งที่เป็นของธรรมดาเพื่อคืนสู่พระเจ้าและซาบซ่านไปด้วยพระเจ้าเพื่อจะแทนที่ทุกสิ่งที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายธรรมชาติ.
8. ในการดำเนินชีวิตคริสตจักรนั้น เราอาจทำหลายสิ่งโดยไม่ได้รับสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาก่อน และไม่ได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการเป็นหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้า; การปรนนิบัติเช่นนั้นย่อมส่งผลให้เกิดความตายฝ่ายวิญญาณและการสูญเสียการ

สามัคคีธรรมในพระกาย (ข้อ 14-15).

9. ทุกสิ่งเกี่ยวกับที่ประทับของพระเจ้าล้วนนำเราไปสู่เรื่องหนึ่ง — วันชะบาโตพร้อมด้วยการพักสงบแห่งวันชะบาโตและทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าฟื้นขึ้นพระทัย; ในการดำเนินชีวิตคริสตจักรนั้น เราอยู่ในพลับพลา และพลับพลาก็นำเราไปสู่การพักสงบ ไปสู่การรับสุขที่มีต่อพระประสงค์ของพระเจ้าและต่อสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำสำเร็จ!
10. การงานแห่งการก่อสร้างพลับพลาและสิ่งของเครื่องใช้ทุกอย่าง (ซึ่งเป็นแบบเล็งถึงการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการก่อสร้างคริสตจักร) ควรเริ่มต้นด้วยการรับสุขพระเจ้า และรับสุขพระเจ้าอย่างต่อเนื่องเป็นช่วงๆ ด้วยความชื่นใจ; เรื่องนี้จะบ่งชี้ว่าเราไม่ได้ทำงานเพื่อพระเจ้าโดยเรี่ยวแรงของเราเอง แต่โดยการรับสุขพระองค์และโดยการเป็นหนึ่งกับพระองค์; นี่คือการถือรักษาหลักการของวันชะบาโตโดยมีพระคริสต์เป็นการพักสงบทางภายในซึ่งอยู่ในวิญญาณของเรา.

## ตอนที่ 6

# พระคริสต์ในฐานะผู้ที่มิอำนาจทั้งสิ้นในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก

ข้อพระคัมภีร์: มธ.7:29; 21:24; ลก.5:24; รม.9:21-22; ฮบ.13:17

### I. เราต้องมีค่านิยามของ “อำนาจ” — มธ.7:29:

1. ค่านิยามที่ดีที่สุดของอำนาจคือ “ฤทธิ์อำนาจหรือสิทธิในการออกคำสั่ง, ตัดสินใจ และบังคับให้เชื่อฟัง ซึ่งมักเกิดจากฐานะตำแหน่งที่มีฤทธิ์อำนาจหรือมีความเชี่ยวชาญ.”
2. ในพระคัมภีร์ อำนาจ คือ “สิทธิในเชิงศีลธรรมในการใช้ฤทธิ์อำนาจ ซึ่งในที่สุดแล้วก็มาจากพระเจ้าและริเริ่มมาจากพระองค์.”

### II. พระเจ้าทรงเป็นอำนาจสูงสุด; พระองค์ทรงมีอำนาจทั้งสิ้น — รม.9:21-22:

1. อำนาจของพระเจ้าเป็นตัวแทนถึงตัวของพระองค์เอง; ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเป็นตัวแทนถึงการทำงานของพระเจ้าเท่านั้น — มธ. 21:24; ลก.5:24.
2. อันที่จริงแล้ว อำนาจของพระเจ้านั้นคือตัวของพระองค์เอง; อำนาจนั้นออกมาจากสิ่งทรงเป็นของพระองค์เอง — วอ.22:1.
3. อำนาจทั้งสิ้น — ด้านฝ่ายวิญญาณ, ด้านฐานะ และด้านการปกครอง — ล้วนมาจากพระเจ้า — 2กธ.10:8; 13:10; ยส.19:10-11; ยนช.9:6.
4. เมื่อเราสัมผัสกับอำนาจของพระเจ้า เราได้สัมผัสกับตัวของพระองค์เอง — ยชย.6:1-5:
  - (1) การพบกับอำนาจของพระเจ้านั้นก็เหมือนกับการพบกับพระเจ้า — อมส.4:12.
  - (2) การติดต่ออำนาจของพระเจ้านั้นก็เหมือนกับการติดต่อตัวของพระองค์เอง.
5. ในความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้านั้น ไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่าการสัมผัสกับอำนาจ — กจ.9:5; มธ.11:25.
6. การรู้จักอำนาจเป็นการเปิดเผยทางภายในมากกว่าที่จะเป็นคำสอนทางภายนอก — กจ.22:6-16.
7. มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นอำนาจต่อมนุษย์โดยตรง; อำนาจอื่นๆ ล้วนเป็นอำนาจโดยทางอ้อม — ตัวแทนอำนาจหรือผู้รักษาการแทนอำนาจนั้น พระเจ้าเป็นผู้แต่งตั้ง — ดนอ.4:32, 34-37:
  - (1) มีเพียงเมื่อเราพบกับอำนาจของพระเจ้า เราจึงจะมอบน้อมต่อตัวแทนอำนาจที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งได้ — มธ.28:18; ฮบ.13:17; 1ปต.5:5.
  - (2) พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เราไม่เพียงแต่มอบน้อมต่อพระองค์เท่านั้น แต่ยังต้องมอบน้อมต่อทุกคนที่เป็นตัวแทนอำนาจด้วย — รม.13:1-7; 2กธ.10:8; 13:10; ฮบ.13:17.
  - (3) คนทั้งปวงที่ไม่ยอมมอบน้อมต่ออำนาจโดยทางอ้อมของพระเจ้าย่อมไม่อาจมอบน้อมต่ออำนาจโดยตรงของพระเจ้าได้.
  - (4) พระเจ้าทรงต้องการให้เรามอบน้อมต่ออำนาจโดยทางอ้อม — ตัวแทนอำนาจ — เพื่อเราจะได้รับการหล่อเลี้ยงฝ่ายวิญญาณ.
8. เราทุกคนต้องพบกับอำนาจ, ถูกจำกัดโดยพระเจ้า และรับการนำพาโดยตัวแทนอำนาจของพระองค์ — ยชย.37:16; ฟป.2:12; ฮบ.13:17.

### III. ในจักรวาลนี้มีหลักการที่ยิ่งใหญ่อยู่สองอย่าง — อำนาจของพระเจ้าและการเป็นกบฏของซาตาน; ความขัดแย้งเพียงหนึ่งเดียวระหว่างพระเจ้ากับซาตานนั้นเป็นเรื่องของอำนาจ — กจ.26:18; กซ.1:13:

1. การเป็นกบฏคือการปฏิเสธอำนาจของพระเจ้าและไม่ยอมรับการปกครองของพระเจ้า:
  - (1) เดิมซาตานเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง แต่เนื่องจากความเย่อหยิ่งของมัน มันจึงยกชูตัวเอง, ละเมิดอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า, เป็นกบฏต่อพระเจ้า, กลายเป็นปรปักษ์ของพระเจ้า และก่อตั้งอาณาจักรของตัวเองขึ้นมา — ยชย.14:12-14; ยอค.28:2-19; มธ.12:26.
  - (2) เมื่อมนุษย์ทำบาป มนุษย์จึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า, ปฏิเสธอำนาจของพระเจ้า และไม่ยอมรับการปกครองของพระเจ้า; ที่บาเบลมนุษย์ได้รวมตัวกันเป็นกบฏต่อพระเจ้าเพื่อสล้างอำนาจของพระเจ้าออกไปจากแผ่นดินโลก — ยนช.3:1-6; 11:1-9.
2. ถึงแม้ว่าซาตานจะเป็นกบฏต่ออำนาจของพระเจ้าและถึงแม้ว่ามนุษย์จะละเมิดต่ออำนาจของพระเจ้าโดยการเป็นกบฏต่อ

พระองค์ พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้การเป็นทาสดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ; พระองค์จะทรงก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้นมาบนแผ่นดินโลก — วว.11:15.

3. ประเด็นที่เป็นศูนย์กลางของข้อพิพาทในจักรวาลนี้ก็คือ ใครคือผู้ที่มีอำนาจ — 4:2-3:
  - (1) เราต้องโต้แย้งกับซาตานโดยการยืนยันว่าอำนาจนั้นเป็นของพระเจ้า — กจ.17:24, 30.
  - (2) เราต้องตั้งใจแน่วแน่ในการมอบอำนาจของพระเจ้าและยกชูอำนาจของพระเจ้า — มธ.11:25.
4. ความบาปแห่งการเป็นทาสนั้นร้ายแรงกว่าความบาปชนิดอื่น ๆ — 1ชมอ.15:23.

#### IV. ผู้ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าพร้อมด้วยอำนาจ (เป็นตัวแทนอำนาจ) จำเป็นต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้:

1. เขาต้องมอบอำนาจ — มธ.8:8-9.
2. เขาต้องตระหนักว่าในตัวของเขาเองนั้นไม่มีอำนาจ — มธ.28:18; 2กธ.10:8; 13:10.
3. เขาต้องรู้จักนำพระทัยของพระเจ้า — อฟ.1:9; 5:17.
4. เขาต้องเป็นผู้ที่ปฏิเสธตัวเอง — มธ.16:24.
5. เขาต้องเป็นผู้ที่เป็นหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และมีชีวิตเป็นอยู่ในการสามัคคีธรรมที่สนิทสนมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา — 1กธ.6:17; 1:9; 1ยฮ.1:3.
6. เขาต้องไม่ยึดในความคิดเห็นของตัวเอง และไม่ทำสิ่งต่างๆ ตามความรู้สึกของตัวเอง — 2กธ.3:5.
7. เขาต้องมีความเอ็นดูและพระคุณในการปฏิบัติต่อผู้อื่น — ลก.6:35; เทียบ รม.5:15-16; 1กธ.2:12.
8. เขาต้องเป็นผู้ที่ขยันในการเป็นขึ้น ดำเนินชีวิตอยู่ในชีวิตแห่งการเป็นขึ้นของพระคริสต์ — 2กธ.1:9; 4:14.
9. เขาต้องอยู่ในสถานะที่ต่ำต้อยต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า — อถฐ.14:5; 16:3-4, 22, 45; มธ.11:29; รม.12:16; ลก.14:7-11; 1ปต.5:5-6.
10. เขาต้องสามารถทนต่อการถูกทำให้ขุ่นเคืองใจได้ — อซด.16:7; อถฐ.14:2, 5, 9, 27; มธ.6:14-15; 1กธ.4:6-13.
11. เขาต้องมีความสำนึกว่าตนเองใช้การไม่ได้ และเห็นว่าตนเองไม่คู่ควร — อซด.3:11; 4:6-7, 10; 2กธ.3:5; 1กธ.15:10.
12. เขาต้องเป็นผู้ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าอย่างถูกต้อง — อถฐ.20:2-13; 2กธ.5:18; อฟ.6:20.

#### V. การอธิษฐานที่สำคัญที่สุดและการอธิษฐานที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดคือการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ — มธ.18:18; มก.11:20-24:

1. การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการใช้อำนาจมาสั่งการ — ยชย.45:11; มก.11:20-24:
  - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานที่ออกคำสั่ง — ยชย.45:11.
  - (2) ถ้าเราเฝ้าหวังที่จะมีการอธิษฐานที่มีน้ำหนักและมีคุณค่าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เราก็ต้องสามารถออกคำสั่งที่ใช้อำนาจต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ — มก.11:23.
2. การอธิษฐานที่ใช้อำนาจมีสองด้าน — ผูกมัดและปลดปล่อย — มธ.18:18:
  - (1) การอธิษฐานโดยทั่วไปนั้นเป็นการอธิษฐานที่ขอให้พระเจ้าผูกมัดและปลดปล่อย.
  - (2) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานที่เราผูกมัดและปลดปล่อยโดยการใช้อำนาจ.
3. คำอธิษฐานใน มก.11:20-24 เป็นการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ; การอธิษฐานประเภทนี้ไม่ได้เป็นการพูดต่อพระเจ้า แต่เป็นการพูดต่อ “ภูเขานี้” — ข้อ 23:
  - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจไม่ใช่การขอให้พระเจ้ากระทำการสิ่ง; แต่เป็นการใช้อำนาจของพระเจ้าและปรับใช้อำนาจนี้เพื่อมาจัดการกับปัญหาและสิ่งต่างๆ ที่ควรจะถูกลบออกไป — ข้อ 23.
  - (2) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจไม่ใช่การขอพระเจ้าโดยตรง; แต่เป็นการจัดการกับปัญหาโดยปรับใช้อำนาจของพระเจ้าโดยตรง — อซด.14:15-27.
  - (3) การงานที่สำคัญที่สุดของผู้มีชัยชนะคือการนำอำนาจของพระที่หนึ่งมายังแผ่นดินโลก; ถ้าเราต้องการจะเป็นผู้มีชัยชนะ เราก็ต้องเรียนรู้ที่จะอธิษฐานโดยใช้อำนาจและพูดกับภูเขานี้ — วว.11:15; 12:10.

4. เมื่อคริสตจักรอธิษฐานด้วยอำนาจ คริสตจักรก็ได้ปกครองเหนือแดนมรณา — มธ.16:18:
  - (1) คริสตจักรมีอำนาจที่จะปกครองเหนือทุกสิ่งที่เป็นฝ่ายซาตาน.
  - (2) คริสตจักรควรสยบกิจทั้งปวงของวิญญาณชั่วโดยการอธิษฐาน และควรใช้อำนาจครอบครองผ่านการอธิษฐาน — ลก.10:17-19; มธ.18:18.
5. หากเราอยากอธิษฐานด้วยการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ เราก็ต้องมอบน้อมต่ออำนาจของพระเจ้าก่อน; หากเราไม่มอบน้อมต่ออำนาจของพระเจ้าในด้านฐานะ และไม่มอบน้อมต่ออำนาจของพระองค์ในชีวิตประจำวันของเราและในเรื่องที่อยู่ในภาคปฏิบัติจริงทั้งหมด เราก็ไม่สามารถอธิษฐานโดยใช้อำนาจได้ — ยซย.45:11; 1ปต.5:6; วว.22:1
6. การอธิษฐานที่ใช้อำนาจมีสวรรค์เป็นจุดเริ่มต้น และมีแผ่นดินโลกเป็นจุดหมาย — พพร.4:8; 6:10; อฟ.1:22-23; 2:6; 6:18:
  - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานจากฟ้าสวรรค์มายังแผ่นดินโลก ซึ่งเริ่มต้นจากฐานะในสวรรค์และเคลื่อนลงจากสวรรค์มาสู่แผ่นดินโลก — 2:6.
  - (2) การอธิษฐานลงมาข้างล่าง คือการยืนอยู่ในฐานะที่พระคริสต์ประทานแก่เราในสวรรค์ทั้งหลาย แล้วใช้อำนาจออกคำสั่งต่อซาตาน อีกทั้งปฏิเสธทั้งการทำงานทั้งปวงของมัน และป่าวประกาศด้วยอำนาจว่า พระบัญชาทั้งหมดของพระเจ้าต้องถูกทำให้สำเร็จสมบูรณ์ — มธ.6:9-10.
7. ฐานะของการอธิษฐานคือการเสด็จสู่สวรรค์ และอำนาจของการอธิษฐานก็เป็นการเสด็จสู่สวรรค์เช่นกัน; การอธิษฐานทั้งหมดที่อยู่ในการเสด็จสู่สวรรค์คือการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ — อฟ.2:6; 1:22-23:
  - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานของผู้ที่สามารถออกคำสั่งโดยยืนอยู่ในฐานะของการเสด็จสู่สวรรค์ — ยซย.45:11.
  - (2) หากเราอยู่ในฐานะของการเสด็จสู่สวรรค์ การอธิษฐานของเราก็จะมีค่าเท่ากับการปกครองบริหารของพระเจ้า คือจะเป็นการปฏิบัติให้เป็นไปตามพระบัญชาของพระองค์ — วว.8:3-5.
8. เมื่อเรามาถึงจุดที่เรามีฐานะฝ่ายสวรรค์และมีอำนาจฝ่ายสวรรค์ และสามารถแปลงเสียงคำอธิษฐานที่ใช้อำนาจออกไปได้ เราก็อยู่บนพระที่นั่ง ครอบครองร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า — อฟ.2:5-6; วว.3:21; เทียบ ยอค.1:26:
  - (1) ในเวลานี้ การอธิษฐานของเราจึงไม่เพียงเป็นการอธิษฐานที่ใช้อำนาจเท่านั้น แต่ยังเป็นการอธิษฐานที่ทำการครอบครองด้วย และการอธิษฐานของเราก็จะกลายเป็นการบริหารปกครองของพระเจ้า คือการปฏิบัติให้เป็นไปตามการปกครองของพระเจ้า — รม.5:17, 21; มธ.18:18; วว.8:3-5.
  - (2) หากเราเ็นดีที่จะเรียนรู้ เราจะมาถึงจุดที่เราสามารถหลุดออกซึ่งคำอธิษฐานเช่นนี้เพื่อทำให้พระประสงค์ที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง — อฟ.1:10-11; 3:9-11.